

VILLAGELIFE

Suomen Lähetysseuran verkkopalvelun hyödyntäminen
kirkon nuorisotyön välineenä

Laura Kauppinen

Opinnäytetyö, kevät 2010

Diakonia-ammattikorkeakoulu

Diak Etelä, Helsinki

Sosiaalialan koulutusohjelma

Sosionomi (AMK)

TIIVISTELMÄ

Kauppinen, Laura. VillageLife. Suomen Lähetysseuran verkkopalvelun hyödyntäminen kirkon nuorisotyön välineenä. Helsinki, kevät 2010, 57 s., 3 liitettä.

Diakonia-ammattikorkeakoulu, Diak Etelä Helsinki. Sosiaalialan koulutusohjelma, sosionomi (AMK).

Opinnäytetyön tavoitteena oli selvittää, kuinka tunnettu ja käytetty Suomen Lähetysseuran (SLS) VillageLife-verkkopalvelu on Suomen evankelis-luterilaisten seurakuntien nuorisotyössä. Lisäksi tavoitteena oli selvittää tekijöitä, jotka edistävät palvelun käyttämistä. Tavoitteena oli myös kartoittaa palvelun mahdollisia kehittämistarpeita nuorisotyönohjaajien näkökulmasta.

Tutkimuksen kohderyhmänä olivat Helsingin ja Espoon hiippakuntien nuorisotyönohjaajat. Tutkimuksessa käytettiin sekä kvantitatiivista että kvalitatiivista tutkimusmenetelmää. Aineistonkeruumenetelmänä kvantitatiivisen tutkimuksen osalta käytettiin kyselylomaketta, joka lähetettiin postitse 220 nuorisotyönohjaajalle 64:ään eri seurakuntaan. Kyselyyn vastasi 48 nuorisotyöntekijää, ja vastausprosentiksi muodostui 22 %. Kvalitatiivinen aineisto kerättiin kyselyn avoimien kysymysten lisäksi haastattelemalla kahta palvelua työssään käyttävää nuorisotyönohjaajaa. Tutkimusta varten haastateltiin myös VillageLife-palvelun kehittäjää. Sekä kyselytutkimus että haastattelut suoritettiin helmimaaliskuun aikana vuonna 2010. Aineiston analyysissä käytettiin määrällisen tutkimuksen menetelmää ja sisällönanalyysia.

Tulokset osoittivat, että VillageLifen tunteminen ja käyttäminen ei ollut kovin yleistä kirkon nuorisotyönohjaajien keskuudessa. Kyselyyn vastanneista 48 % tunsi palvelun, ja vain 22 %:lla nuorisotyönohjaajista oli kokemuksia palvelun käytöstä nuorisotyön välineenä. Tutkimuksen mukaan syynä palvelun tuntemattomuuteen oli vähäinen tiedotus palvelusta. Palvelun käyttöä puolestaan rajoittivat seurakuntien resurssit, puutteelliset tietotekniset taidot sekä asenteet. Palvelua käyttäneillä nuorisotyönohjaajilla oli positiivisia kokemuksia palvelun hyödyntämisestä kirkon nuorisotyössä.

Johtopäätöksenä voidaan sanoa, että VillageLifeen liittyvää tiedotusta tulisi lisätä. Tehokkaalla tiedottamisella palvelun olemassaolo mahdollisesti leviäisi useampien nuorisotyönohjaajien keskuuteen. Informaation tulisi olla sellaista, että palveluun tutustuva henkilö saa kattavan tietopohjan palvelun perusideasta ja tavoitteista. Palvelua tulisi lisäksi uudistaa ja kehittää, jotta se säilyttäisi mielenkiinnon palvelua käyttävien nuorisotyönohjaajien keskuudessa.

Asiasanat: kirkon nuorisotyö, Suomen Lähetysseura, verkkopalvelu, kvantitatiivinen tutkimus ja kvalitatiivinen tutkimus

ABSTRACT

Kauppinen, Laura

The VillageLife network. The utilisation of the Finnish Evangelical Lutheran Mission's tool in the church youth work. 57 p., 3 appendices. Language: Finnish. Helsinki, Autumn 2010.

Diaconia University of Applied Sciences. Degree Programme in Social Services.
Degree: Bachelor of Social Services.

The purpose of the study was to find out how well-known and used VillageLife network of The Finnish Evangelical Mission is among church youth workers. The aim of the study was also to find out positive and negative sides of the network based on youth workers' views and experiences.

The research was accomplished by using quantitative and qualitative research methods. The data was collected by using questionnaires from youth workers of Dioceses in Helsinki and Espoo. Total of 48 out of 220 youth workers filled in the questionnaires. In addition, two youth workers and a service developer were interviewed. All the interviews were theme interviews and they were analysed thematically. The questionnaires were analysed by using the quantitative research method and the method of content analysis.

The results of the study showed that VillageLife is not very well-known nor used by the church youth workers. The service was familiar to 48 percent of the youth workers. Only 22 percent of them had used the service as a tool. According to the study, the lack of information concerning VillageLife was the main reason for its infrequent use. Computer skills and attitudes towards the Internet were mentioned as key factors which limited the use of the service. However, the workers who had used the service found it useful.

As a conclusion, there should be more information available for the workers concerning VillageLife service. This might help people to find the service and use it at their work. Also, it might be beneficial for the church youth workers to attend a course which would improve their computer skills.

Keywords: The Finnish Evangelical Mission, church youth worker, network, quantitative and qualitative research

SISÄLLYS

1 JOHDANTO	6
2 LÄHETYS – KIRKON PERUSTEHTÄVÄ.....	8
2.1 Lähetystyön perusteet.....	8
2.2 Seurakuntien lähetysvastuu	9
2.3 Kirkon lähetysjärjestöt	9
3 LÄHETYS KIRKON NUORISOTYÖSSÄ.....	11
3.1 Kirkon kasvatustyön lähtökohdat.....	11
3.2 Kirkon nuorisotyö.....	11
3.3 Lähetys- ja kansainvälisyyskasvatus	12
4 INTERNET TYÖVÄLINEENÄ KIRKON NUORISOTYÖSSÄ.....	16
4.1 Internet – maailmanlaajuinen tietoverkko	16
4.2 Nuoret ja Internet.....	16
4.3 Internet kirkon toimintaympäristönä	17
5 SUOMEN LÄHETYSSEURAN VILLAGELIFE-VERKKOPALVELU.....	20
5.1 Suomen Lähetysseura.....	20
5.2 VillageLifen lähtökohdat ja tavoitteet	21
5.3 Palvelun julkaisu	22
5.4 Palvelun sisältö ja käyttäminen	23
6 TUTKIMUKSEN TOTEUTUS	25
6.1 Tutkimuksen tarkoitus ja tutkimuskysymykset.....	25
6.2 Tutkimusmenetelmät	25
6.3 Aineistonkeruumenetelmät.....	26
6.3.1 Kysely	26
6.3.2 Teemahaastattelu	27
6.4 Aineiston analyysi	28
7 TUTKIMUSTULOKSET	30
7.1 Taustatiedot	30
7.2 Lähetys- ja kansainvälisyyskasvatuksen merkitys kirkon nuorisotyössä.....	31
7.3 Internetin hyödyntäminen kirkon nuorisotyössä	32
7.5 VillageLifen näyte- ja aloituspaketti	35

7.6	Palvelun perusidean toimivuus ja toteutuminen.....	36
7.7	Palvelun käyttöä edistävät tekijät	37
7.8	Palvelun kehittämistarpeet ja -ideat	38
7.9	Muut esille nousseet asiat	39
8	POHDINTA JA JOHTOPÄÄTÖKSET	41
8.1	Tutkimustulosten tarkastelu	41
8.2	Tutkimuksen eettisyys ja luotettavuus	43
8.3	Jatkotutkimusehdotukset	46
8.4	Opinnäytetyöprosessin arviointi ja oma oppiminen.....	46
	LÄHTEET	49
	LIITE 1: Kyselylomake.....	52
	LIITE 2: Kyselyn saatekirje	56
	LIITE 3: Teemahaastattelurunko	57

1 JOHDANTO

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon nuorisotyössä lähetys- ja kansainvälisyyskasvatus ovat keskeisenä osana opetusta. Tällä hetkellä suurimpana haasteena on saada nuoret innostumaan lähetystyöstä, mihin tulisi jatkuvasti pyrkiä löytämään uusia keinoja. (Myllymäki 2004, 72, 20.) Internet nykypäivän tehokkaana tiedonhaun ja oppimisen ympäristönä on hyödynnettävissä oleva työväline myös kirkon nuorisotyössä. Internetin hyödyntäminen nuorisotyön työvälineenä vaatii kuitenkin sen, että kasvattajat hankkivat koulutusta kyetäkseen hyödyntämään kasvattamisen uusia mahdollisuuksia täysimääräisesti. Kasvattajan on hyvä tiedostaa Internetin tarjoaman tiedon ja informaation loputon määrä ja se, mitä mahdollisuuksia se tarjoaa oppimiselle. (Matikainen 2008, 146–147.)

Opinnäytetyöni liittyy Suomen Lähetysseuran VillageLife-verkkopalveluun, jota seurakuntien on mahdollista hyödyntää muun muassa nuorisotyössään osana lähetys- ja kansainvälisyyskasvatusta. Palvelun tavoite on varainhankinnallinen, mutta sillä on myös kasvatuksellinen ulottuvuus ja tavoite. Tarkoituksena on, että nuoret pääsevät mukaan vastuun ja tasaamisen ajatukseen heille tutun ja mielekkään välineen, Internetin, avulla.

Perusteluina aiheen valintaan on oma kiinnostukseni kasvatustyöhön, kansainvälisyyteen ja Internetiin työvälineenä. Nämä kaikki yhdistyvät tässä aiheessa. Aiheen valinta edellytti minulta kuitenkin tarkkaa perehtymistä ennalta tuntemattomiin aihealueisiin kuten lähetystyöhön. Tämä siksi, että en ole opinnoissani tähtäämässä diakonin pätevyteen. Koin tämän kuitenkin enemmän haasteena kuin esteenä.

Opinnäytetyölläni on kolme tavoitetta. Ensinnäkin tarkoituksena on selvittää, kuinka tunnettu ja käytetty VillageLife-palvelu on Helsingin ja Espoon hiippakuntien nuorisotyönohjaajien keskuudessa. Toisena tavoitteena on selvittää palvelun käyttöä edistäviä tekijöitä, sekä kolmantena tavoitteena palvelun mahdollisia kehittämistarpeita. Tutkimus antaa Suomen Lähetysseuralle arvokasta tietoa palvelun kehittämistyötä varten, erityisesti siksi että palvelusta ei ole tehty aikaisempia tutkimuksia.

Opinnäytetyön olen rakentanut kokonaisuudeksi, jossa edetään laajemmasta asiakokonnaisuudesta kohti tutkittavaa ilmiötä. Alun teoriapainotteinen osuus antaa perusteellisen pohjan tutkimuskohteen käsittelylle. Työn alussa käsitellään lähetystyötä kirkon näkökulmasta sekä kirkon kasvatustyötä tarkentuen lähetys- ja kansainvälisyyskasvatukseen. Tämän jälkeen tarkastellaan Internetin merkitystä nuorten arjessa sekä kirkon toimintaympäristönä. Teoriaosuuden jälkeen esitellään itse tutkimuskohde sekä tutkimuksen toteutus. Tutkimustulokset esitellään näiden jälkeen omana lukunaan. Pohdinta-osiossa tarkastellaan keskeisimpiä tutkimustuloksia ja johtopäätöksiä. Lisäksi pohditaan muun muassa tutkimuksen eettisyyttä ja luotettavuutta sekä omaa ammatillista kasvua.

2 LÄHETYS – KIRKON PERUSTEHTÄVÄ

2.1 Lähetystyön perusteet

Kristillinen lähetys sai alkunsa, kun luvattu Pyhä Henki annettiin opetuslapsille Kristuksesta todistamista varten. Apostolien tekoja voidaan pitää ensimmäisenä lähetystyön historian kuvauksena sen kuvattua kristillisen uskon leviämistä apostolien aikana. (Ahonen ym. 2001, 9.)

Luterilaiset kirkot määrittelevät lähetystyön kolmiyhteisen Jumalan pelastavaksi toiminnaksi maailmassa, ja seurakunnan osallistumiseksi tähän Jumalan toimintaan. Lähetystyö on kirkon tehtävä, joka perustuu Jeesuksen antamaan lähetyskäskyyn:

Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni; kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskennyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kansanne maailman loppuun asti. (Matt. 28: 19–20.)

Lähetystyön päämäärä ilmaistaan kaikissa evankeliumeissa ja Uuden testamentin kirjeissä yhdensuuntaisesti. Evankeliumi, todistus Kristuksesta, on vietävä kaikkien kansojen keskuuteen. Lähetys liittyy erottamattomasti kirkon olemukseen ja se on keskeinen osa sen identiteettiä. Pohjimmiltaan se on Kristuksen tunnetuksi tekemistä kaikkialla maailmassa. Kirkon lähetystehtävälle kehykset asettaa kristillisen uskon mukaisesti Jumalan valtakunta. Lähetysten varsinaisena tavoitteena ei ole kirkko, vaan Jumalan valtakunnan ilmentyminen. Siinä kirkko on Jumalan toiminnan välineenä. (Ahonen 2000, 26, 291–293.)

Lähetystyöhön kuuluu sanallinen todistus eli evankelioiminen, palvelu eli diakonia, ihmillisen kehityksen edistäminen, oikeudenmukaisuuden puolustaminen sekä aineellisten ja henkilöresurssien jakaminen toisten kirkkojen ja kaikkien ihmisten kanssa. Työ tapahtuu sekä kirkkojen ja seurakunnan omassa työympäristössä että maailmanlaajuisesti toisten kirkkojen kanssa. Lisäksi seurakunnat tekevät lähetystyötä ja kansainvälistä diakoniaa yhdessä kirkon lähetysjärjestöjen ja Kirkon Ulkomaanavun kanssa. (Suomen evankelis-luterilainen kirkko i.a.; Kirkon lähetystyön keskus 2010.)

2.2 Seurakuntien lähetysvastuu

Lähetyksessä kirkko ja kristityt on kutsuttu osallistumaan Jumalan lähetykseen. Pyhän Hengen vuodattaminen merkitsi ensimmäisenä helluntaina käännekohtaa Jumalan lähetyksessä. Kristuksen seuraajille annettiin valtuutus ja tehtävä, todistaa sanoin ja teoin Kristuksen rististä ja ylösnousemuksesta. Kristillisen kirkon olemassaolo perustuu tähän lähettämiseen. Lähetys on siis koko kirkon yhteinen asia, mutta samalla myös läheisesti yksityistä kristittyä koskeva tehtävä. Tähän tehtävään on jokainen kristitty kutsuttu kasteen ja yleisen hengellisen pappeuden pohjalta. Yleinen hengellinen pappeus merkitsee oman kutsumuksensa hoitamista yhteiskunnassa, perheessä ja muussa lähipiirissä sekä vastuunottamista siitä, että sanoma Kristuksesta leviää maailman ääriin saakka. (Aho-nen 2003, 63–64, 71.)

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkkolaki määrää, että toteuttaakseen kirkon tehtävää seurakuntien on huolehdittava muun muassa diakoniasta, lähetystyöstä sekä muusta kristilliseen sanomaan perustuvista julistus- ja palvelutehtävistä. Lähetystyöhön velvoittaa myös kirkkojärjestys, jonka mukaan seurakunnan ja sen jäsenten tulee edistää lähetystyötä, jonka tarkoituksena on evankeliumin levittäminen niiden keskuuteen jotka eivät ole kristittyjä. (Kirkkolaki 1993/1054, 1§; Kirkkojärjestys 1993/1054, 4§.)

2.3 Kirkon lähetysjärjestöt

Ulkomaista lähetystyötä ja kansainvälistä diakoniaa seurakunnat tekevät yhteistyössä kirkon lähetysjärjestöjen ja Kirkon Ulkomaanavun (perustettu 1947) kanssa. Kirkossa vaikuttavien lähetysjärjestöjen ja niiden kanssa yhteistyössä toimivan kansainvälisen diakonian välistä työnjakoa pyritään kehittämään kirkon yhteiseksi lähetystehtäväksi, jossa molemmilla on omat toiminnalliset ja sisällölliset ulottuvuutensa. (Suomen evankelis-luterilainen kirkko i.a.)

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon lähetysjärjestöjä ovat Evankelisluterilainen Lähetysyhdistys Kylväjä (perustettu 1974), Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat ry. (perustettu 1973), Suomen Evankelisluterilainen Kansanlähetys (perustettu 1967), Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys (perustettu 1873), Suomen Lähetysseura (perustettu

1859), Suomen Piipiaseura (perustettu 1812) ja Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland (perustettu 1922). Kirkon lähetystyönkeskus (perustettu 1975) on perustettu koordinoimaan Suomen evankelis-luterilaisen kirkon lähetystä Suomessa. (Ahonen ym. 2001, 30.) Opinnäytetyössä tullaan myöhemmin esittelemään Suomen Lähetysseuran toimintaa tarkemmin.

3 LÄHETYS KIRKON NUORISOTYÖSSÄ

3.1 Kirkon kasvatustyön lähtökohdat

Hirsjärven ja Huttusen (2000, 32, 40) mukaan kasvatusta on pitkäaikaista, jatkuvaa ja kokonaisvaltaista vaikuttamista ihmiseen. Samalla se on sosiaalistamista yhteisöön ja erilaisiin ryhmiin, ihmislajin kehittämistä sekä persoonallisuuden kehittämistä kasvattajan ja kasvatettavan vuorovaikutuksessa. Kasvatuksen tavoitteena on persoonallisuuden syntyminen.

Kristillisen kirkon luonne on ollut alusta lähtien kasvattava. Kasvatuksessa lähdetään liikkeelle kirkon omasta arvopohjasta ja kristillisestä uskosta nousevista keskeisistä kasvatustavoitteista. Teologialla ja kirkolla ei ole omaa erityistä teoriaa, eikä pedagogisia malleja ole mahdollista luoda yksin teologisista lähtökohdista. Pedagogisten suuntausten luomia malleja, niiden taustalla olevia arvoja ja niiden toimivuutta on syytä arvioida lapsi- ja nuorisotyössä kristillisen kasvatuksen, ihmisarvon, oikeudenmukaisuuden ja tasa-arvon näkökulmista. (Jumala on. Elämä on nyt. Rakkaus liikuttaa. 2004, 10–11.)

Kirkkojärjestyksen kolmannen luvun mukaan seurakuntien tulee huolehtia eri-ikäisten jäsentensä kristillisestä kasvatuksesta ja hengellisen elämän hoitamisesta. Lisäksi seurakunnan tulee järjestää rippikoulua, jossa nuoria perehdytetään, kasvatetaan, opetetaan kirkon yhteiseen uskoon ja ohjataan elämään seurakunnan jäsenenä. (Kirkkojärjestys 1993/1054, 2–3 §.)

3.2 Kirkon nuorisotyö

Kirkon lapsi- ja nuorisotyön toiminta-ajatus perustuu lähetyksensä (Matt. 28: 18–20) ja lasten evankeliumiin (Mark. 10:13–16). Näihin Kristuksen sanoihin perustuen kirkko edistää lasten, nuorten ja heidän kotiensa mahdollisuuksia kohdata ilman ehtoja armollinen Jumala. (Jumala on. Elämä on nyt. Rakkaus liikuttaa. 2004, 9.)

Kristillinen kasvatus on kirkon lapsi- ja nuorisotyön perusjuonne, joka toteutuu kasteopetuksena, ikäkausikohtaisena työnä, ohjauksena ja huolenpitona, yhteistyönä perheiden kanssa ja myös monenlaisena osallisuuden kokemuksia mahdollistavana toimintana. Kasvatuksellista vastuuta ei voi irrottaa mistään toiminnasta. Ikävuosissa toiminta kattaa vuodet 0–29. Kirkon nuoriso- ja kasvatustyö jaetaan neljään alueeseen: lapsi-, varhaisnuoriso- ja nuorisotyöhön sekä nuorten aikuisten parissa tehtävään työhön. (Jumala on. Elämä on nyt. Rakkaus liikuttaa. 2004, 4; Hytönen, Kääriäinen, Niemelä & Salonen 2004, 162.)

Kirkon varsinainen nuorisotyö pyrkii tavoittamaan 15–18-vuotiaita nuoria. Useimmissa seurakunnissa nuorisotyö kietoutuu vahvasti rippikoulun ja sen jälkeisen isostoiminnan ympärille. Rippikoulun käy vuosittain noin 90 % 15-vuotiaiden ikäluokasta. Isoskoulutukseen puolestaan osallistuu liki 40 % rippikoulun käynneistä nuorista. Muita nuorisotyöhön vakiintuneita muotoja ovat muun muassa leirit ja retket, pienryhmätoiminta ja yhteistyö koulun kanssa. (Jumala on. Elämä on nyt. Rakkaus liikuttaa. 2004, 32–33.)

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon nuorisotyötä voi tehdä piispainkokouksen hyväksymä kirkon nuorisotyöntekijä, sosionomin tai yhteisöpedagogin tutkinnon suorittanut henkilö. Nuorisotyönohjaajan tehtävänä on auttaa nuoria omaksumaan kristillinen usko elämän perustaksi sekä ohjastaa heitä elämään kristittyinä yhteiskunnassa. Nuorisotyönohjaajien tehtäviin kuuluu työn suunnitteleminen, kehittäminen, osaaminen ja toteuttaminen eri muodoissaan. Lisäksi nuorisotyönohjaaja seuraa laaja-alaisesti lapsi- ja nuorisotyön kehitystä sekä toimii yhteistyössä toisten seurakuntien, kunnallisen varhaiskasvatuksen sekä sosiaali- koulu- ja nuorisotoimen sekä alan muiden organisaatioiden kanssa. Kirkon nuorisotyönohjaajaan tehtäviin kuuluu olennaisena osana monikulttuurisen toiminnan järjestäminen, jossa keskitytään muun muassa lähetykseen ja kansainväliseen vastuuseen. (Kirkon nuorisotyönohjaajan ydinosaamiskuvaus 2006, 3.)

3.3 Lähetys- ja kansainvälisyyskasvatus

Lähetyskasvatus ja kansainvälisyyskasvatus ovat käsitteinä lähellä toisiaan, sillä ne pitävät sisällään paljon samoja asenteita ja arvoja. Haataisen (2004, 8) mukaan lähetyskasvatus ja kansainvälisyyskasvatus ovat toisilleen rinnakkaisia käsitteitä. Kansainvä-

lisyyskasvatus on käsitteenä laajempi, koska se pitää yllään kaiken sellaisen toiminnan, joka ohjaa maailmanlaajuiseen yhteisvastuuseen. Lisäksi sen ulottuvuus on uskonnon ja humanitaarinen. Lähetyskasvatus puolestaan perustuu seurakunnan omaan kasvatusta ja opetustyöhön, eli kasteopetukseen. (Myllymäki 2004, 72.)

Kansainvälisyyskasvatuksen tavoitteena on kasvattaa ihminen hyväksymään erilaisuutta sekä tuntemaan muita kulttuureja. Myös ihmisten ja kansojen keskinäisen riippuvuuden ja tasa-arvon sekä oikeudenmukaisuuden ymmärtäminen ihmisarvon perustaksi on tärkeää. Kansainvälisyyskasvatuksella pyritään vaikuttamaan ihmisten asenteisiin, sekä järjen että tunteen tasolla. (Haatainen 2004, 8.)

Wahlströmin (1991, 6–7) mukaan kansainvälisyyskasvatuksen lähtökohtana voidaan pitää Yhdistyneiden kansakuntien (YK) yleismaallista ihmisoikeusjulistusta, ja YK:n kasvatusta, tiede- ja kulttuurijärjestön, Unescon vuonna 1974 antamaa suositusta ”kasvatuksesta kansainväliseen ymmärrykseen, yhteistyöhön ja rauhaan”. Näistä nousee kansainvälisyyskasvatuksen humanistinen arvotausta. Unescon muita tärkeitä kansainvälisyyskasvatukseen liittyviä asiakirjoja ovat: Rauhan-, ihmisoikeus- ja demokratiakasvatuksen yhteiset perusteet ja Julistus kasvatuksesta rauhaan, ihmisoikeuksien kunnioitukseen ja demokratiaan. Lisäksi tärkeänä pidetään Unescon suvaitsevaisuutta koskevien periaatteiden julistusta vuodelta 1995 sekä Unescon rauhan kulttuurin vuotta 2000 koskevaa julistusta ja sitä koskevaa toimintaohjelmaa. Nämä asiakirjat ovat myös YK-liiton ohjenuorana sen toteuttaessa kansainvälisyyskasvatuksen tavoitteita omissa ohjelmissaan. Lisäksi ne edustavat kansainvälisesti asetettuja koulutuksen ja kasvatuksen tavoitteita. (Allahwerdi 2001, 25–26.)

Suomen evankelis-luterilainen kirkko tekee osaltaan paljon kansainvälisyyskasvatustyötä, ja se kuuluu osana kirkon työntekijöiden toimenkuvaan. Kristillinen toiminta on jo lähtökohtaisesti lähellä kansainvälisyyskasvatuksen arvoja ja tavoitteita, joita ovat muun muassa lähimmäisenrakkaus, tasa-arvo, ihmisoikeudet, suvaitsevaisuus ja maailman rauha. Kirkon tekemä kansainvälisyyskasvatus on sisäänrakennettu sen toimintaan siten, että kirkon roolia kansainvälisyyskasvattajana ei aina nähdä. Kirkon kansainvälistä toimintaa edustavat lähetystyö ja kansainvälinen diakonia, sekä niihin liittyvä tiedottaminen. (Myllymäki 2004, 66, 71.)

Rippikoulusuunnitelman (2001, 24) mukaan seurakunnan nuorisotyön ydin on rippikouluissa ja siihen liittyvässä isostoiminnassa. Rippikoulusuunnitelmassa löytyvillä kansainvälisyyskasvatuksen sisällöillä on tavoittavuuden vuoksi suuri merkitys. Keskeisiä rippikoulun kansainvälisyyskasvatukseen liittyviä aiheita ovat muun muassa elämäntapavalinnat, kulttuuri, monikulttuurisuus, kulutus, media, luonto, ympäristö, vastuullisuus, oikeudenmukaisuus, suvaitsevaisuus, syrjäytyminen, väkivalta, sota ja rauha. Lisäksi nuorten kanssa käsitellään ajankohtaisia asioita sekä paikkakuntatasolla että maailmanlaajuisesti. Nämä samat aiheet ovat rippikoulun lisäksi esillä muissakin nuorisotyön toimintamuodoissa.

Lähetyskasvatus sisältää kansainvälisyyskasvatukseen nähden hyvin samankaltaisia aiheita. Näitä ovat muun muassa suvaitsevaisuus, tasa-arvo ja ihmisoikeudet. Seurakunnissa ja kouluissa lähetyskasvatuksen tavoitteet ovat yhdensuuntaiset. Tavoitteena on, että lapsi tai nuori saa mahdollisuuden toimia ja saa myönteisiä kokemuksia kansainvälisestä kanssakäymisestä ja kulttuurien kohtaamisesta. Lähetyskasvatuksessa tarvitaan konkreettisia työvälineitä, joiden kautta annetaan kokemuksia ja toimintaa, jotka auttavat tuntemaan myötätuntoa ja kunnioitusta toista ihmistä kohtaan. Lähetyskasvatus on juuri näiden perusvalmiuksien oppimista. (Kilpi & Lehtonen-Inkinen 1997, 199–201; Myllymäki 2004, 71.)

Lähetyskasvatus on seurakuntalaisten ohjaamista ja tukemista siten, että he sen seurauksena osallistuvat lähetystyöhön. Kasteopetus ja kristillinen kasvatus antavat yksilölle perusvalmiudet ja mahdollisuuden oppia jokaisen seurakuntalaisen perustehtävään, lähetykseen. Lähetyskasvatus ei ole yksittäinen työmuoto, vaan sitä voidaan toteuttaa kaikissa työmuodoissa ja kaikkien ikäryhmien kanssa. Lähetyskasvatus ei eroa seurakunnan muusta kasvatustyöstä. Sen tavoitteena on antaa tietoa lähetystyöstä, antaa mahdollisuus olla mukana siinä ja auttaa hyväksymään erilaisuutta. (Kilpi & Lehtonen-Inkinen 1997, 197.)

Myllymäen (2004, 71–74) mukaan seurakunnissa lähetyskasvatuksen toteutumisesta vastaa lähetyssihteeri. Hänen tehtävänä on huolehtia siitä, että seurakunnassa tehdään lähetyskasvatusta. Lähetyssihteeri pitää lähetystä ja sen eri työmuotoja ja -alueita esillä seurakunnan ja järjestöjen toiminnassa muun muassa rippikouluissa sekä muussa lasten ja nuorten toiminnassa. Jos seurakunnalla ei ole lähetyssihteeriä, lähetyskasvatuksesta

vastaa yksi papeista.

Kirkon nuorisotyössä lähetyskasvatus on merkittävä osa kasvatustyötä. Se kulkee kristillisessä kasvatuksessa läpi lapsuuden ja nuoruuden. Nuoruuteen kuuluu olennaisena osana etsiminen ja kyseleminen sekä perinteisten arvojen kyseenalaistaminen. Seurakunnan tulee tarjota nuorille turvallinen kasvuympäristö sekä rohkaista ja etsiä yhdessä nuoren kanssa kristillisestä uskosta ja arvoista elämään kannattelevia ja rohkaisevia eväitä. Rippikoulussa lähetysopetukseen liittyy keskeisesti kolme tavoitetta. Ne ovat Jeesuksen lähetyskäsken ymmärtäminen lähetystyön perustaksi, tutustuminen oman seurakunnan lähetystyöhön sekä oppiminen rukoilemaan lähettien puolesta. (Jumala on. Elämä on nyt. Rakkaus liikuttaa. 2004, 21; Castrén 2002, 147.)

4 INTERNET TYÖVÄLINEENÄ KIRKON NUORISOTYÖSSÄ

4.1 Internet – maailmanlaajuinen tietoverkko

Viimeisen viidenkymmenen vuoden aikana länsimainen viestintäkulttuuri on muuttunut rajusti. Erityisesti viestintäteknologioiden kehitys televisiosta Internetiin ja matkapuheliin on muuttanut ihmisten vuorovaikutuksen luonnetta voimakkaasti. Viestimme yhä useammin virtuaalisesti eli median välityksellä. Samalla myös ympäröivän informaation määrä on kasvanut valtavasti. Elämme siis globaalissa mediakulttuurissa. (Hakala & Sumiala-Seppänen 2003, 8.) Sisätön (2004, 108) mukaan Internet on tietoyhteiskunnan tärkein työväline. Lisäksi se on monitasoisesti hajautunut ja tänään jo globaalisti kattava viestiliikenneverkko. Se ei kunnioita valtioiden rajoja vaan se tekee mahdolliseksi globaalin toiminnan tässä ja nyt, myös yksityiselle kansalaiselle. Internetissä on mahdollisuus viestiä reaaliajassa ympäri maapallon.

Teknisesti katsottuna Internet on ääretön määrä tietokoneita, jotka on kytketty toisiinsa erilaisin tavoin. Kun katsotaan mitä verkossa on ja mitä siellä tapahtuu, siirrytään teknologiasta inhimilliseen toimintaan, yhteisöihin, liiketoimintaan, vuorovaikutukseen ja median pariin. Näiden erilaisten toimintamuotojen määrä verkossa on valtava, ja juuri tämä monimuotoisuus tekee siitä kiinnostavan ja myös haasteellisen. Toisin kuin muut mediaan liittyvät tekniset innovaatiot, Internetiä ei luotu yhden tarkoituksen täyttämiseksi vaan pikemminkin se toimii monien erilaisten toimintojen mahdollistajana ja välittäjänä. Internetin vaikutukset yhteiskuntaan ja ihmisten elämään ovat erityisen suuria juuri sen vuoksi, että se muuttaa monia arkipäiväisiä asioita tietoverkkojen välittämiksi. Internetin suosion perustana on sen monipuolisuus sekä käytön helppous. (Matikainen 2008, 23; Joensuu 2007, 12–13.)

4.2 Nuoret ja Internet

Tämän päivän lapset ja nuoret kasvavat monien viestintävälineiden keskellä ja omaksuvat niin sanottua mediataajua. Mediataajulla tarkoitetaan sekä puhtaasti teknisiä käyttötaimaita että merkitysten ymmärtämistä kuten sitä, onko televisio-ohjelmassa kysymys ku-

vitteellisestä kertomuksesta vai tositapahtumasta. Nuoret elävät maailmassa, jota emme osanneet kuvitella; kaveri on hetkessä läsnä, vaikka olisi toisella puolella maailmaa. (Ruotsalainen 2003, 30, 47.)

Uusmediaksi voidaan kutsua vuorovaikutteista digitaalista mediaa, johon myös Internet lukeutuu. Vuorovaikutteisen virtuaalitodellisuuden ovat löytäneet erityisesti nuoret ikäluokat. Lapset ja nuoret ovat olleet monin tavoin edelläkävijöitä suomalaisen tietoyhteiskunnan rakentumisessa. He ovat olleet tekemisissä tietokoneiden ja Internetin kanssa niin kaveripiirissä kuin koulussakin. Lisäksi heidän tietokonetaitoensa ovat usein paremmat kuin aikuisilla. Tekniikan oppiminen yhdessä luo sosiaalisia vuorovaikutussuhteita lasten ja nuorten kesken. Lisäksi tietotekniset laitteet ovat hyvänä tukena oppimisessa ja vuorovaikutussuhteiden kartuttamisessa. (Kasvio 2005, 5; Inkinen 2005, 10.)

Mitä voimakkaammin yhteiskunta kehittyy viestinnän ja median yhteiskunnaksi, sitä enemmän myös kasvattajien on puhuttava joukkoviestinnän keinoilla ja jopa viestinnän ammattilaisten kautta. Ihmiset valitsevat itse, mitä ja mistä viestimistä seuraavat ja mitä merkityksiä sanomille antavat, joten hyvän viestintäkäsveltäjän ja vaikuttajan on tunnettava viestinnän lainalaisuuksia ja merkityksen antotapoja. Järjestövaikuttajan kannalta ei ole yhdentekevää, millä perusteilla haluttu sanoma saadaan läpi erilaisissa viestimissä. (Myllymäki 2004, 77.)

Maailmankansalaisuuteen kasvattavien henkilöiden tulee hankkia koulutusta kyetäkseen hyödyntämään kasvattamisen uusia mahdollisuuksia täysimääräisesti. Viestintäkulttuuriset murrokset haastavat myös seurakuntia ja lähetysjärjestöjä miettimään yhä tarkemmin oman viestinsä olemusta ja tehtävää. Miten saada äänensä kuuluviin? Millaisin keinoin ja välinein viestintää tulisi harjoittaa? (Myllymäki 2004, 20; Hakala & Sumiala-Seppänen 2003, 8.)

4.3 Internet kirkon toimintaympäristönä

Internet on nykypäivänä keskeinen tiedonhaun ja oppimisen ympäristö. Kasvattajan on hyvä tiedostaa verkon tarjoaman tiedon ja informaation loputon määrä, ja se mitä mahdollisuuksia informaation määrä tarjoaa oppimiselle. (Matikainen 2008, 146–147.) In-

ternet on muuttanut merkittävästi seurakuntien toimintaympäristöä, minkä takia myös seurakuntien toiminnassa tulee tapahtua muutoksia.

Internetin kirkon uutena toimintaympäristönä edellyttää laajaa uuden oppimista, asenteiden muokkaamista, johtamisen kehittämistä ja työkuvioiden tarkentamista. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkkohallitus on perustanut Hengellinen elämä verkossa-hankkeen, jossa nämä edellä mainitut asiat ovat suuria ja keskeisiä haasteita. Lisäksi tarvitaan jatkuvaa uusien teknisten innovaatioiden ja ratkaisujen etsimistä ja kehittämistä, sekä niiden kirkon omaan toimintaan soveltamista. Hengellinen elämä verkossa -hankkeen tarkoituksena on kehittää toimintatapoja sekä kouluttaa työntekijöitä Internetissä tehtävää työtä varten. Hankkeen päämääränä on tehdä verkosta olevasta ja siellä syntyvästä hengellisestä elämästä luonteva osa seurakuntalaisen ja seurakunnan työntekijän omaa hengellistä elämää. Näin verkossakin tehtävä hengellinen työ tulee osaksi kirkon perustyötä ja työntekijän arkea. (Meidän kirkko tietoverkoissa 2008, 10–12.)

Kirkko tarjoaa hankekokonaisuudessa vastauksen kirkon muuttuneen toimintaympäristön tuomalle haasteelle ja meneillään olevan kulttuurimuutoksen ymmärtämiselle. Hanke on täsmentynyt seuraaviin osa-alueisiin: koulutus, yhteisöverkkopalvelut, eri toimintamuodot verkossa ja taustalla olevat tukitoiminnot. Hankkeen tavoitteena on innostaa ja rohkaista kirkon työntekijöitä käyttämään työssään Internetiä ja erityisesti niin kutsuttua sosiaalista mediaa. Edellä mainitulla käsitteellä tarkoitetaan sellaista toimintaa Internetissä, jossa käyttäjät itse luovat merkityksen ja sisällön. (Meidän kirkko tietoverkoissa 2008, 10.)

Hankkeen koulutussuunnittelija Terhi Paananen toteaa Salla Rannan (2010, 8) artikkelissa *Verkko muuttaa työtä*, että sosiaalinen media on uusi asia kirkossa ja sen mahdollisuuksia ollaan vasta arvioimassa. Paanasen mukaan Internet palvelee kirkon työtä parhaiten tarjoamalla materiaaleja ja palveluita, sekä yhteydenpidon välineen seurakuntayhteyden ja kriisiavun muotojen luomisessa.

Hankkeen yhtenä tärkeimmistä tavoitteista on, että seurakuntien kasvatuksen ammattilaiset löytäisivät paikkansa verkkomaailmasta jokaiselle itselleen parhaiten tuntuvalla tavalla. Ellei kirkko tunnista, tunnista ja ota todesta jäsentensä elämäntilanteita ja kysymyksiä, sen viestit helposti sivutetaan tai torjutaan, eikä elävää vuorovaikutusta syn-

ny. Viestintävälineet ja -kanavat valitaan vastaanottajaryhmän ja viestintätottumusten mukaan. (Meidän kirkko tietoverkoissa 2008, 11; Vuoropuhelun kirkko 2004, 18.)

Kirkon viestintästrategian *Vuoropuhelun kirkko* (2004, 20, 58–59) mukaan tietoverkosta on tullut luonteva ympäristö tarjota ja hakea tietoa, käydä kauppaa ja viestiä vuorovai-
kutteisesti. Erityisesti nuoret ja nuoret aikuiset ovat olleet edelläkävijöitä niin tietoverk-
kojen kuin mobiiliviestinnän suhteen. Aikuisväestö sen sijaan osin vielä totuttelee muun
muassa Internetin käyttöön. Verkkoviestintä on yhdessä mobiiliviestinnän kanssa yli-
voimaisesti nopeimmin kasvava etäviestinnän muoto. Siksi myös kirkon on välttämä-
töntä olla aktiivisesti läsnä tietoverkossa. Verkkoviestintää kehittäessä tulee ottaa huo-
mioon, että suurelta osalta ikääntyvää väestöä puuttuu sekä verkkoviestintään tarvittava
tekniikka että sen käyttötaito.

5 SUOMEN LÄHETYSSEURAN VILLAGELIFE-VERKKOPALVELU

5.1 Suomen Lähetysseura

Suomen Lähetysseura (SLS) perustettiin vuonna 1859, jolloin se oli ensimmäinen seurakuntatyötä varten tarkoitettu järjestö. Seuran tehtävänä oli tavoittaa ne kansat, jotka eivät olleet kristittyjä. Käytännössä tämä merkitsi aluksi keskittymistä nykyisen Namibian alueelta tulleeseen kutsuun lähettää lähetystyöntekijöitä. Myöhemmin toiminta laajentui maailmanlaajuisesti lähetysyhteistyöksi. Lähetysseura syntyi kirkolliseksi ja tunnustukselliseksi kirkon lähetystyön toimijaksi, joka koettiin yhteiseksi seurakuntien, eri liikkeiden ja kansanryhmien keskuudessa. (Rissanen 2005, 36; Laine 2008, 9–10.)

Suomen Lähetysseuran tarkoituksena on osallistua kolmiyhteisen Jumalan lähetykseen maailmassa toteuttamalla Kristuksen kirkolleen antamaa lähetystehtävää ei-kristittyjen keskuudessa. Tätä työtään seura tekee Suomen evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuksen mukaisesti yhdessä kirkon ja sen seurakuntien kanssa sekä Suomessa että ulkomailla. (Suomen Lähetysseura ry:n säännöt, 2§.)

Ahosen ym. (2001, 11–13) mukaan Suomen Lähetysseuran syntyyn vaikuttivat sekä kansallinen herääminen että kirkon herätysliikkeet. Moniin muihin maihin verrattuna merkittävää oli se, että Lähetysseura sai alusta alkaen taakseen kirkollisen ja piispallisen tuen. Lähetysseuran työtä on alusta asti ohjannut kokonaisvaltainen lähetysnäky, jonka mukaan evankeliumi voi uudistaa sekä yksityisen että yhteisön elämän. Nälkäisten ruokkiminen, sairaanhoito, koulutus ja elämän edellytysten parantaminen ovat olleet olennainen osa toimintaa, jonka keskuksessa on evankeliumin julistus ja jumalanpalveluselämä.

Suomen Lähetysseura on sitoutunut Suomen evankelis-luterilaisen kirkon tunnustukseen, kirkkolakiin ja -järjestykseen sekä kirkon solmimiin ekumeenisiin sopimuksiin. Kansainvälisenä toimijana Lähetysseura vahvistaa todistuksen ja palvelun yhteyttä kirkon ja sen seurakuntien sekä ulkomaisten kirkkojen keskuudessa. Suomessa Lähetysseura tekee laaja-alaista yhteistyötä seurakuntien ja hiippakuntien kanssa. Kirkkomme kaikki seurakunnat ovat olleet vuodesta 1984 lähtien Lähetysseuran jäseniä sekä lähes kaikilla seurakunnilla on nimikkoyhteistyötä Lähetysseuran kanssa. Vastavuoroisesti

Lähetysseura tukee seurakuntia lähettämällä sekä vierailijoita että materiaalia niiden käyttöön. Lisäksi Lähetysseura tukee hiippakuntien toimintaa palkkaamalla kuhunkin oman lähetyssihteerin. (Ahonen ym. 2001, 12–13.)

Suomen Lähetysseuran keskeisenä osana on aina ollut diakonia, jolla tarkoitetaan lähetysten palvelutoimintaa ja yhteyksien luomista. Lähetysseuran tekemällä kansainvälisellä diakonialla tarkoitetaan puolestaan kirkkojen ja kristillisten järjestöjen kansainvälistä katastrofi-, kehitys- ja palvelutoimintaa. Sekä diakonia että kansainvälinen diakonia tukee ihmisten pyrkimyksiä ottaa vastuuta omasta elämästään. (Ahonen ym. 2001, 28.)

Suomen Lähetysseuran kaikki toiminta nousee kestävän kehityksen periaatteesta, jonka tavoitteena on turvata elinkelpoinen ympäristö myös tuleville sukupolville. Yhteiskunnallisessa työssä tähdätään erityisesti köyhyyden poistamiseen, ihmisoikeuksien vahvistamiseen ja ekologisesti kestäväan elämäntapaan. Kotimaassa toiminnalla pyritään palvelemaan seurakuntia ja jäsenjärjestöjä. Ulkomaantyössä Lähetysseura tekee yhteistyötä paikallisten kirkkojen kanssa. Työssä keskitytään seurakuntatyöhön niiden tavoittamiseksi, jotka eivät tunne Kristusta. Lisäksi Lähetysseura pyrkii toiminnallaan edistämään oikeudenmukaisuuden, sovinnon ja rauhan toteutumista maailmassa. Lähetysseura toimii yhteistyössä Luterilaisen maailmanliiton ja kirkkojen alueellisten neuvostojen kanssa. (Ahonen ym. 2001, 11; Suomen Lähetysseura i.a.)

5.2 VillageLifen lähtökohdat ja tavoitteet

VillageLife on Suomen Lähetysseuran verkkopalvelu, jonka avulla kerätään lahjoituksia Lähetysseuran avustuskohteisiin. Varainhankinnallisuuden lisäksi palvelulla on kasvatuksellinen ulottuvuus ja tavoite. Palvelun tavoitteena on ollut alusta asti uusien lahjoittajien tavoittaminen. Palvelun pääkohderyhmänä olivat alun perin yksityiset henkilöt, mutta myöhemmin palvelua alettiin hyödyntää myös seurakuntien tekemässä nuorisotyössä osana kansainvälisyys- ja lähetyskasvatusta. Palvelu toimii osoitteessa www.villagelife.fi. VillageLife-palvelu on varainkeruumuotona ainutlaatuinen niin Suomessa kuin ulkomailla. (Wikström 2010.) Palvelusta ei ole saatavilla kirjallisuutta eikä siitä ole aikaisempia tutkimuksia. Opinnäytetyötäni varten haastattelin palvelun

kehittäjää, projektijohtajaa Anders Wikströmiä.

Anders Wikströmin (2010) mukaan idea virtuaalisesta lahjoituskanavasta sai alkunsa keväällä 2004, kun Suomen Lähetysseura pyrki löytämään keinoja uusien lahjoittajien tavoittamiseen. Sähköisen varainkeruupalvelun kehittäminen kiinnosti kahdesta syystä. Ensimmäkin se soveltuu helposti kiireellisille ihmisille. Toiseksi ihmiset haluavat nykypäivänä tietää, mihin lahjoitus aiotaan käyttää. Wikströmillä oli ollut sähköiseen varainhankintaan liittyviä ideoita jo 1990-luvun lopulla, jolloin hän oli aktiivisesti tutustunut muun muassa verkkopelimäisiin palveluihin kuten nuorille suunnattuun Habbo Hotellipalveluun. Ennen VillageLifea suunnitteilla oli ollut virtuaalinen kummilapsitoiminta, jonka tarkoituksena olisi ollut antaa lasten kummeille konkreettiset kasvot omasta kummilapsesta. Palvelun lopulliseen muotoutumiseen vaikuttivat muun muassa suunnitelmat virtuaalisesta kummilapsitoiminnasta, Habbo Hotellin visuaalisuus sekä palvelun interaktiivisuus. (Wikström 2010.)

Palvelun pääkohderyhmäksi asetettiin yksityiset henkilöt, erityisesti Internetiä käyttävät yli 30-vuotiaat perheelliset naiset. Wikström (2010) perusteli kohderyhmän valintaa sillä, että kyseisen kohderyhmän henkilöt katsovat elämää pidemmällä tähtäimellä ja ovat lisäksi ahkeria Internetin käyttäjiä. Palvelun kohderyhmän valinnan lisäksi palvelulle asetettiin euro- ja kävijämääräiset tavoitteet. Lisäksi palvelun tavoitteena oli, että kävijämäärä ja rekisteröityjen käyttäjien määrä kasvaisi palvelun lanseeraamispäivästä seuraavat 3–4 vuotta. (Wikström 2010.)

5.3 Palvelun julkaisu

VillageLifen visuaalisesta toteutuksesta vastasi digitaalisten sovellusten suunnitteluun ja toteutukseen erikoistunut Valve. Palvelun maksujärjestelmän suunnitteli puolestaan Portalify Oy. Yhteistyöllä palvelu saatiin lopulliseen muotoonsa muutamassa kuukaudessa. Palvelun lanseeraus tapahtui tammikuussa 2005, jolloin kulttuuriministeri Tanja Karpela avasi palvelun käyttäjilleen. Karpela toimii myös palvelun suojelijana. (Wikström 2010.)

Wikström (2010) kertoi haastattelussaan tavoitteiden olleen korkeammalla palvelun lanseerauksen aikoihin. Wikströmin mukaan oltiin epärealistisia sen suhteen, kuinka nopeasti verkkopalvelun suosio kasvaisi. Palvelun kasvua hidasti erityisesti pieni markkinointibudjetti ja palvelun julkaisupäivän osuminen Aasian vuoden 2005 tsunamin jälkeiseen aikaan. Edellä mainituilla tekijöillä oli merkittävä vaikutus tuloksiin esimerkiksi vähäiset markkinaresurssit estivät palvelun laajemman tiedottamisen. Wikströmin mukaan tuloksiin voidaan kuitenkin olla tyytyväisiä, koska palvelusta on muodostunut hyvin pitkäkestoinen kampanja. Lisäksi palvelulla on säännöllisiä lahjoittajia, mitä pidetään erittäin merkittävänä. (Wikström 2010.)

Palvelu on palkittu parhaana kuluttajille suunnattuna palveluna. Kyseessä oli digimedialle suunnattu Grand One-kilpailu. Palvelun tulevan kehittämistyön kannalta Wikström (2010) pitää merkittävänä tekijöinä markkinointiresursseja, erilaisia markkinointikampanjoita sekä Suomen Lähetysseuran motivaatiota ja työpanosta palvelun uudistamiseen.

5.4 Palvelun sisältö ja käyttäminen

VillageLife rakentuu neljästä kylästä: Maaman kylä (läntinen Afrikka), Boliton esikaupunki (eteläinen Afrikka), Rumakotin kylä (Nepal) ja Sirituban kylä (Kaakkois-Aasia). Kylät ovat kuvitteellisia, mutta perustuvat Suomen Lähetysseuran todellisiin avustuskohteisiin ja avustustarpeisiin. Palvelun perimmäisenä ideana on, että palvelun käyttäjät rakentavat ja kehittävät avustuslahjoituksillaan kylää valitsemallaan kehitysalueella maailmassa. Saatu apu kanavoidaan todellisuudessa sellaisiin kohteisiin kuin mitä käyttäjät ovat palvelussa valinneet. Kylien lahjoituskohteet on jaettu neljään eri ryhmään: terveys, koulutus, kehitys ja viihtyvyys, johon kuuluu osana seurakuntatoiminta. Jokainen ryhmä sisältää avustustarpeita, jotka kertovat Suomen Lähetysseuran työn painopisteistä. (VillageLife i.a.) Seuraavassa on lueteltuna ryhmät ja niihin kuuluvat avustustarpeet:

Terveys: sairaala, lääkäri, terveysasema, terveydenhoitaja, sairaanhoitaja, rokotusmaja, lääkintätarvikkeet ja rokotus

Koulutus: koulu, lukutaitoluokka, opettaja, ammattiopettaja, stipendiaatti, koulupuku, pyhäkoulumateriaali ja telttakoulu

Kehitys: diakoniatyöntekijä, sosiaalityöntekijä, orpokoti, kaivo, vesijohto, viemäri, kyläneuvosto, silta, tie, taloja, sähköverkko, tilapäismajoitus, puuntaimia, kalastusveneitä ja kalastustarvikkeita

Viihtyvyyys: pyhäkoulu, käymälä, jalkapallokenttä, hyttysverkko ja puuntaimia

Lahjoittaminen tapahtuu siten, että käyttäjä valitsee haluamastaan kylästä avustuskohteen, johon haluaa lahjoittaa. Avustuskohteiden arvot ilmoitetaan euromääräisinä. Pienimpiin lahjoituskohteisiin riittää kertalahjoitus, mutta isompiin kohteisiin tarvitaan useampia lahjoituskertoja. Myös valmiisiin kohteisiin on mahdollisuus lahjoittaa. Lahjoitus on mahdollista tehdä kännykällä, luottokortilla tai verkkopankkimaksulla. Heti lahjoittamisen jälkeen palvelu antaa reaaliaikaisen tiedon avun perille menosta sekä tietoa ja mahdollisuuden seurata, kuinka paljon tuella saadaan aikaan. Lisäksi palvelun käyttäjä voi lukea kylistä taustatietoa, kyläläisten tarinoita sekä ajankohtaisia uutisia Suomen Lähetysseuran avustuskohteista. Palveluun rekisteröityneet käyttäjät näkevät käyttäjätiedoissaan oman tiliotteen tehdyistä lahjoituksistaan. Lisäksi käyttäjällä on mahdollisuus päästä sivuston ranking-listalle, jossa näkyvät euromääräisesti eniten lahjoituksia tehneet käyttäjät. (Wikström 2010.)

6 TUTKIMUKSEN TOTEUTUS

6.1 Tutkimuksen tarkoitus ja tutkimuskysymykset

Tutkimuksen tarkoituksena oli selvittää, kuinka tunnettu ja käytetty VillageLife-palvelu on Helsingin ja Espoon hiippakuntien nuorisotyönohjaajien keskuudessa. Lisäksi tarkoituksena oli selvittää tekijöitä, jotka edistävät palvelun käyttämistä, sekä mahdollisia kehittämistarpeita.

Tutkimukselle asetettiin seuraavat kolme tutkimuskysymystä:

- Kuinka tunnettu ja käytetty VillageLife-palvelu on kirkon nuorisotyönohjaajien keskuudessa?
- Mitkä tekijät edistävät palvelun käyttämistä työvälineenä kirkon nuorisotyössä?
- Millä tavalla palvelua tulisi kehittää, jotta se palvelisi käyttäjiään paremmin?

6.2 Tutkimusmenetelmät

Opinnäytetyössä on käytetty sekä kvantitatiivista että kvalitatiivista tutkimusmenetelmää. Molemmat näistä ovat lähestymistapoja, joita on käytännössä vaikea erottaa toisistaan. Yleensä nämä kaksi tutkimusotetta täydentävät toisiaan monella eri tavalla. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2007, 132.) Tämän takia olen tutkimuksessani käyttänyt niin kvantitatiivista kuin kvalitatiivistakin menetelmää. Tutkimuksen lähtökohtana oli, että kyselylomakkeella kerättyä aineistoa täydennetään ja syvennetään kvalitatiivisen teemahaastattelun menetelmin.

Kvantitatiivisessa tutkimuksessa keskeistä on johtopäätösten tekeminen aikaisemmista tutkimuksista sekä hypoteesien esittäminen. Lisäksi tutkittava ilmiö on sijoitettava johonkin teoriasuuntaukseen ja määritettävä tutkimukseen liittyvät keskeiset käsitteet. Tutkimuksen alussa tutkijan tulee tehdä aineiston keruusuunnitelma niin, että havaintoaineisto soveltuu määrälliseen sekä numeeriseen mittaamiseen. Kvantitatiivisessa tutkimuksessa aineiston purkaminen tapahtuu muuttujien muotoilulla taulukkomuotoon

sekä aineiston saattamisella tilastollisesti käsiteltävään muotoon. Tutkimuksen lopussa on kyettävä tekemään päätelmiä havaintoaineistosta tilastollisen analyysin perusteella. (Hirsjärvi ym. 2007, 136.)

Kvalitatiivisessa eli laadullisessa tutkimuksessa lähtökohtana on todellisen elämän kuvaaminen. Kvalitatiivinen tutkimus on luonteeltaan kokonaisvaltaista tiedon hankintaa ja aineisto kootaan luonnollisissa tilanteissa. Kvalitatiivisen tutkimuksen tyypillisiä piirteitä ovat esimerkiksi ihmisten tiedonkeruu instrumenttina, kohdejoukon valitseminen tarkoituksenmukaisesti ja tapausten käsittely ainutlaatuisina ja aineiston tulkinnat niiden mukaisesti. (Hirsjärvi ym. 2007, 157, 160.) Janhosen ja Nikkosen (2001, 8) mukaan laadullisella tutkimuksella saadaan pehmeitä, rikkaita, syvällisiä ja ilmiötä aidosti kuvaavia tuloksia. Laadullinen tutkimus tuottaa tietoa ihmisten elinympäristöstä, tutkittavien omista näkökulmista, kokemusta ei-mitattavin termein.

6.3 Aineistonkeruumenetelmät

Tutkimus toteutettiin postituskyselynä, jota täydensi kahden nuorisotyönohjaajan haastattelut. Kysely postitettiin Helsingin ja Espoon hiippakuntien seurakuntiin, joissa jokaisella nuorisotyönohjaajalla oli mahdollisuus vastata kyselyyn. Seurakuntia oli yhteensä 64, joihin lähetettiin yhteensä 220 kyselylomaketta. Kysely suoritettiin ajalla 15.2.2010–5.3.2010 ja haastattelut helmikuun aikana vuonna 2010. Nuorisotyönohjaajien haastatteluiden tarkoituksena oli täydentää ja syventää kyselylomakkeista saatua aineistoa.

6.3.1 Kysely

Kyselytutkimus on aineistonkeruumenetelmänä tehokas, koska sillä voidaan saada laaja tutkimusaineisto. Kyselytutkimuksen etuna pidetään yleensä sitä, että tutkimukseen voidaan saada paljon henkilöitä ja voidaan myös kysyä useampia asioita. Lomake tulisi suunnitella huolellisesti, jotta aineisto voidaan käsitellä tallennettuun muotoon ja analysoida tietotekniikkaa hyväksi käyttäen. (Hirsjärvi ym. 2007, 190.) Omassa tutkimuksessani kyselylomake (LIITE 1) oli aineistonkeruumenetelmänä paras vaihtoehto. Erityi-

sesti tutkimukseen osallistuvien runsas määrä ja heidän maantieteellinen sijoittuminen laajalle alueelle puolsivat kyselylomakkeen valintaa aineistonkeruumenetelmäksi.

Kyselylomake sisälsi yksitoista monivalintakysymystä, joissa osassa oli mahdollisuus vastauksen perusteluun. Lisäksi kyselyssä oli kaksi avointa kysymystä, ja kyselyn lopussa tilaa vapaalle palautteelle. Kyselyssä selvitettiin myös vastaajien taustatiedot: ikä, sukupuoli, hiippakunta ja virassaoloaika. Kyselylomakkeen laatimisessa kiinnitin huomiota kysymysten selkeyteen ja yksinkertaisuuteen. Tällä pyrin välttämään mahdollisia väärinkäsityksiä, ja helpottamaan vastausten käsittelyä. Postitus suoritettiin Suomen Lähetysseurassa, josta sain myös tutkimukseen osallistuvien seurakuntien yhteystiedot, lähetys- ja palautuskuoret sekä mahdollisuuden monistaa kyselylomakkeet saatekirjeineen (LIITE 2).

Hirsjärven ym. (2007, 190–191) mukaan tulosten tulkitseminen voi osoittautua ongelmalliseksi monin tavoin. Kyselytutkimuksen heikkoutena voidaan pitää sitä, että ei ole mahdollista varmuutta siitä, kuinka vakavasti vastaajat ovat suhtautuneet tutkimukseen eli ovatko he vastanneet huolellisesti ja rehellisesti. Toisena heikkoutena voidaan pitää sitä, että ei ole selvyyttä siitä, miten onnistuneita annetut vastausvaihtoehdot ovat. Väärinymmärryksiä on vaikea kontrolloida. Kolmantena heikkoutena on tietämättömyys siitä, kuinka vastaajat ovat selvillä tutkimuksen kysymyksistä. Kyselylomakkeen suurimpana ongelmana on kuitenkin kato, joka tarkoittaa suurta vastaamattomuutta. Se kuinka suureksi kato muodostuu, riippuu vastaajajoukosta ja tutkimuksen aihepiiristä. Suurelle joukolle eli valikoimattomalle ryhmälle lähetetty lomake ei yleensä tuota kovin korkeaa vastausprosenttia.

6.3.2 Teemahaastattelu

Tutkimuksen aineistonkeruumenetelmänä käytettiin kyselyn lisäksi teemahaastattelua. Haastatteluiden tarkoituksena oli syventää ja täydentää kyselyllä kerättyä tutkimusaineistoa. Haastatteluissa keskityttiin erityisesti haastateltavien kokemuksiin ja näkemyksiin tutkittavasta ilmiöstä. Tutkimusta varten haastateltiin kahta nuorisotyönohjaajaa helmikuun 2010 aikana. Haastattelut suoritettiin puhelimen välityksellä johtuen maantieteellisestä välimatkasta. Hirsjärven ym. (2007, 200–202) mukaan haastattelu on siinä

suhteessa ainutlaatuinen tiedonkeruumenetelmä, että siinä ollaan suorassa kielellisessä vuorovaikutuksessa tutkittavan ilmiön kanssa. Suurimpana etuna tässä pidetään yleensä joustavuutta aineistoa kerätessä. Haastatteluaiheiden järjestystä on mahdollista säädellä, samoin on enemmän mahdollisuuksia tulkita vastauksia kuin esimerkiksi postikyselyssä. Tutkimushaastattelua on kirjallisuudessa jaoteltu moniin ryhmiin vaihtelevin nimikkein. Tavallisesti haastattelulajeja erotetaan sen mukaan, miten strukturoitu ja miten muodollinen haastattelutilanne on. Omalle tutkimukselleni teemahaastattelu tuntui luontevimmalta vaihtoehdolta. Pyrkimyksenä oli luoda avoin keskusteluilmapiiri, jossa haastateltavat saavat tilaa omille näkemyksille ja kokemuksille. Lisäksi teemahaastattelu aineistonkeruumenetelmänä sopi mielestäni hyvin kyselytutkimuksen rinnalle.

Teemahaastattelu eli puolistrukturoitu haastattelu on lomake- ja avoimen haastattelun välimuoto. Teemahaastattelussa on tyypillistä, että haastattelun aihepiirit eli teema-alueet ovat tiedossa, mutta kysymysten tarkka muoto ja järjestys puuttuvat. (Hirsjärvi ym. 2007, 203.) Nuorisotyönohjaajien haastatteluissa käytin neljää pääteemaa, joiden alle rakensin haastattelukysymykset. Pääteemani (LIITE 3) olivat kansainvälisyys- ja lähetyskasvatuksen merkitys ja keinot, VillageLife-palvelun käyttö rippikoulu- ja nuorisotyössä, näkemykset ja kokemukset palvelun käytöstä sekä palvelun kehittäminen. Näiden teemojen alle rakentuivat tarkentavat kysymykset

Teemahaastattelussa edetään tiettyjen etukäteen valittujen keskeisten teemojen ja niihin liittyvien kysymysten varassa. Siinä korostetaan ihmisten tulkintoja asioista, heidän asioille antamiaan merkityksiä sekä sitä, miten merkitykset syntyvät vuorovaikutuksessa. (Hirsjärvi & Hurme 2000, 48.) Tuomen ja Sarajärven (2002, 77) mukaan teemahaastattelussa pyritään löytämään merkityksellisiä vastauksia tutkimuksen tarkoituksen ja ongelmanasettelun tai tutkimustehtävän mukaisesti.

6.4 Aineiston analyysi

Tutkimus oli luonteeltaan sekä kvantitatiivinen että kvalitatiivinen. Tästä johtuen aineiston analyysimenetelmänä käytettiin niin määrällisen tutkimuksen menetelmää kuin sisällönanalyysia. Kyselylomakkeiden strukturoidut kysymykset analysoitiin määrällisen tutkimuksen menetelmällä. Kyselyn avoimet vastaukset ja teemahaastattelut analysoitiin

puolestaan sisällönanalyysillä. Ennen kyselyn analysointia numeroin palautuneet kyselylomakkeet juoksevasti ja kokosin niistä saamani vastaukset Excel- taulukkolaskelmaohjelman avulla. Kyselylomakkeen strukturoiduissa kysymyksissä laskin yhteen rastitetut vastaukset kysymyksittäin ja muutin ne prosenteiksi vastaamaan kuhunkin kohtaan saatua vastausmäärää. Samalla tavalla käsitelin kysymykset, joissa oli useampi vastausvaihtoehto. Strukturoitujen vastausten jakaantumista olen selkeyttämisen vuoksi esittänyt joissakin kohdissa diagrammeilla.

Kyselylomakkeen avoimet kysymykset ja teemahaastattelut analysoitiin sisällönanalyysillä. Tässä tutkimuksessa sisällönanalyysi on induktiivinen eli aineistolähtöinen. Siinä analyysiyksiköt valitaan tutkimuksen tehtävän ja tarkoituksen mukaan. Aiemmillä tiedoilla tai teorioilla ei pitäisi olla minkäänlaista vaikutusta analyysin toteuttamiseen ja lopputulokseen. Aineistolähtöisessä sisällönanalyysissä yhdistellään käsitteitä ja sen perusteella saadaan vastaus tutkimustehtävään. Sisällönanalyysi perustuu tulkintaan ja päättelyyn, jossa edetään empiirisestä aineistosta kohti käsitteellisempää näkemystä tutkittavasta ilmiöstä. Aineistolähtöisessä sisällönanalyysissä aineiston analyysi voidaan jakaa kolmeen vaiheeseen, jotka ovat aineiston pelkistäminen, aineiston ryhmittely ja teoreettisten käsitteiden muodostaminen. (Tuomi & Sarajärvi 2003, 97, 110–111.)

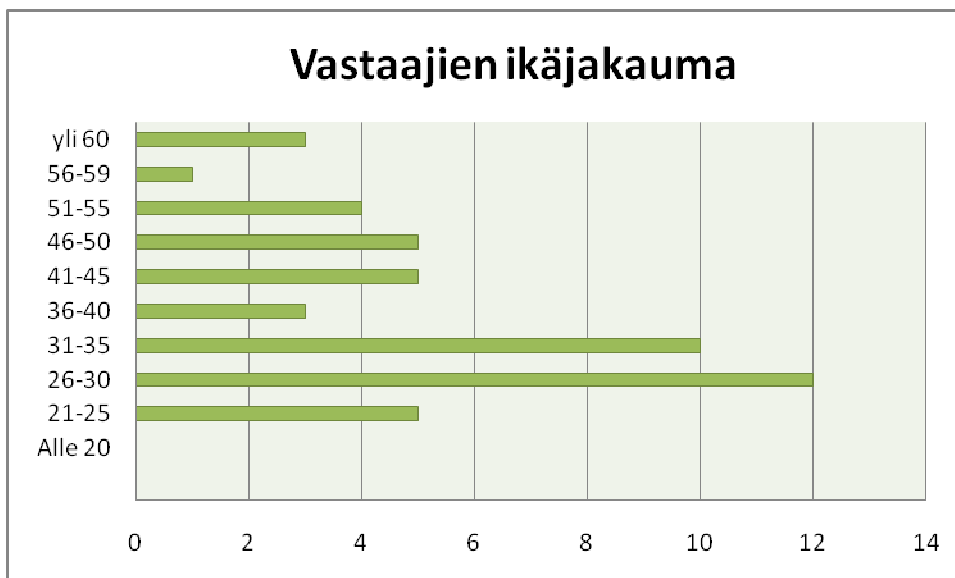
Aineisto pelkistetään siten, että siitä karsitaan tutkimuksen kannalta epäolennainen pois. Tässä tutkimuksessa aineiston pelkistäminen tapahtui siten, että annetut vastaukset koottiin allekkain paperille. Tämän jälkeen yhtenäiset vastaukset siirrettiin omiin loke-roihiinsa. Aineiston pelkistämisen jälkeen siirrytään aineiston ryhmittelyyn, jossa aineistosta koodatut alkuperäisilmaukset käydään läpi tarkasti, ja aineistosta etsitään samankaltaisuuksia ja/tai eroavaisuuksia kuvaavia käsitteitä. Tässä tutkimuksessa ryhmittely tapahtui siten, että samaa asiaa tarkoittavat käsitteet ryhmiteltiin aina omaksi luokakseen. Näin muodostui sisällöltään erilaisia alaluokkia. Aineiston ryhmittelyä seuraa teoreettisten käsitteiden muodostaminen, jossa erotetaan tutkimuksen kannalta olennainen tieto ja valikoidun tiedon perusteella muodostetaan teoreettisia käsitteitä. Tutkija päättää itse, mitkä asiat ovat yhdistettävissä ja mitä ei voida yhdistää. Käsitteitä yhdistämällä saadaan vastaus tutkimuskysymykseen. (Tuomi & Sarajärvi 2003, 110–115.)

7 TUTKIMUSTULOKSET

7.1 Taustatiedot

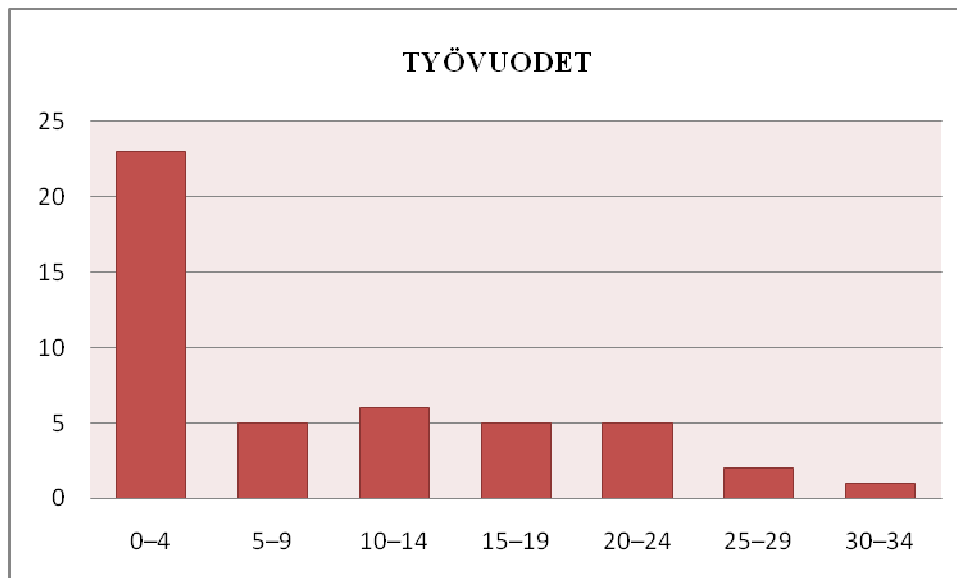
Tutkimusaineisto koostui 48 kyselylomakkeesta ja kahdesta haastattelusta. Kyselyitä lähetettiin 220 kappaletta, joten vastausprosentiksi tuli tällöin 22 %. Suhteellisen alhaisesta vastausprosentista johtuen, tutkimus on kvantitatiivisen tutkimuksen näkökulmasta suppea ja näin ollen vain suuntaa antava. Haastattelut toimivat kyselyaineistoa syventävänä ja täydentävänä aineistona. Tutkimustulokset esitetään suurin piirtein siinä järjestyksessä kuin ne olivat kyselylomakkeessa. Tuloksia on elävöitetty tutkimustuloksia havainnollistavilla diagrammeilla sekä suorilla lainauksilla, joita on poimittu sekä kyselyn avoimista vastauksista että haastatteluista.

Kyselylomakkeen taustatietoina kysyttiin sukupuolta, ikää, hiippakuntaa sekä vuosien määrää nykyisessä työtehtävässä. Vastaajista naisia oli 67 % (n=32) ja miehiä 33 % (n=16). Heistä 56 % (n=27) työskenteli Helsingin hiippakunnan seurakunnissa, kun taas Espoon hiippakunnan seurakunnista vastaajia oli 44 % (n=21). Vastaajien keski-ikä oli 38 vuotta. Alla olevalla kuviolla havainnollistetaan kyselyyn vastanneiden nuorisotyönohjaajien ikäjakaumaa.

KUVIO 1. Vastaajien ikäjakauma

Taustatietoina kysyttiin myös työvuosia nykyisessä työtehtävässä. Yksi vastaajista jätti vastaamatta kyseiseen kysymykseen. Suurimman yksittäisen ryhmän muodostivat 0-4 vuotta työtehtävässä olleet, joita vastaajista oli 48 % (n=23). Yli neljä vuotta työtehtävässä olleiden kohdalla oli paljon hajontaa, joten tätä havainnollistetaan seuraavalla kuviolla.

KUVIO 2. Työvuodet nykyisessä työtehtävässä

7.2 Lähetys- ja kansainvälisyyskasvatuksen merkitys kirkon nuorisotyössä

Kyselyn alussa selvitettiin lähetys- ja kansainvälisyyskasvatuksen merkitystä kirkon nuorisotyössä. Kysymykseen vastattiin valitsemalla neljästä vaihtoehdosta sopivin. Vaihtoehdot olivat: hyvin tärkeää, melko tärkeää, ei tärkeää ja en osaa sanoa. Vastaajista 81 % (n=39) piti lähetys- ja kansainvälisyyskasvatusta kirkon nuorisotyössä melko tärkeänä ja 19 % (n=9) hyvin tärkeänä. Kokonaisuudessaan lähetys- ja kansainvälisyyskasvatus koettiin tärkeänä osana kirkon nuorisotyötä, myös haastattelemini henkilöiden keskuudessa. Seuraavassa muutama suora lainaus haastatteluista.

Hyvin tärkeää, tavallaan se on opetuksen ydintä. Lähetyskasvatus on projektina joka vuosi rippikoululeireillä.

Tottakai kirkon sanoman ja sen luonteen kannalta se on niin älyttömän

tärkeä ja sen puolesta voisi sanoa että erittäin tärkeä. Mutta se että rippikoulun toteutuksessa ja sen käytänteissä ja minkälaiset mahdollisuudet on käsitellä sitä niin eihän meillä puitteet riitä. Niin silloin se jää sinne melko tärkeänä yhtenä teemana muitten mukana mut että se ei pääse niihin oikeuksiin mitä se ansaitsisi.

7.3 Internetin hyödyntäminen kirkon nuorisotyössä

Kyselyllä pyrittiin selvittämään, kokevatko nuorisotyönohjaajat Internetin toimivaksi työvälineeksi kirkon nuorisotyössä. Kysymykseen vastattiin rastittamalla sopivin vaihtoehto: kyllä, ei tai en osaa sanoa. Lisäksi vastaajilla oli mahdollisuus perustella oma vastaus. Vastaajista 71 % (n=34) piti Internetiä toimivana työvälineenä kirkon nuorisotyössä. Vastaajista puolestaan 8 % (n=4) ei kokenut Internetiä toimivaksi työvälineeksi, ja 21 % (n=10) ei osannut vastata kysymykseen. Vastaajista 63 % (n=30) antoi perustelun valitsemalleen vastausvaihtoehdolle. Perustelut ryhmiteltiin sisällön mukaan siten, että yhtenevät vastaukset muodostivat aina oman luokan.

Vastauksensa perustelluista nuorisotyönohjaajista 43 % (n=13) nosti esille Internetin monipuolisuuden. Internet koettiin hyväksi tiedonhaun ja yhteydenpidon välineeksi. Lisäksi Internetin sisältämää ajankohtaista ja runsasta tietomäärää pidettiin merkittävänä ominaisuutena. Seuraavassa muutama suora lainaus saamistani vastauksista.

Materiaalia runsaasti tarjolla, verkko on vuorovaikutteinen toisin kuin muut mediat ja tieto on helposti saatavilla.

Internetin kautta saa ajankohtaista tietoa nopeasti ja helposti.

Se on hyvä ja ajankohtainen tietolähde. Informaation jako ensisijaisesti!

Perustelun antaneista nuorisotyönohjaajista 27 % (n=8) koki Internetin hyödyntämisen olevan hankalaa. Yleisimpänä ongelmana pidettiin sitä, että leirikeskustoissa ei aina ole mahdollisuutta tietokoneiden ja verkkoyhteyksien käyttöön. Muutamassa vastauksessa tämä koettiin ongelmallisena myös nuorisotiloissa. Haastattelemani henkilöt nostivat esille hyvin samankaltaisia resursseihin liittyviä ongelmia. Seuraavassa muutama suora lainaus saamistani vastauksista.

Leiripaikan resursseista riippuen avaa paljon uusia mahdollisuuksia.

Voisi käyttää enemmänkin osana rippikouluopetusta, jos leirikeskuksissa olisi langattomat verkkoyhteydet ja tietokoneita joita voisi käyttää.

Voisi olla hyväkin työväline, mutta lähijaksoon pitäisi satsata laitteistolla, jotta voisi hyödyntää.

Perustelun antaneista nuorisotyönohjaajista 27 % (n=8) koki Internetin nykypäivän viestintävälineenä, jota erityisesti nuoret suosivat. Internetin koettiin olevan hyvä väline nuorten tavoittamiseen, joten myös kasvattajien tulisi perehtyä Internetin tarjoamiin mahdollisuuksiin.

Nuoret käyttää, tulee siis työntekijöidenkin.

Nuoret tottuneet käyttämään nettiä päivittäin. Se on vähän niin kuin nuorten oma maailma, tosin virtuaalinen.

Kaikille perustelun antaneille nuorisotyönohjaajille Internetin käyttö työvälineenä ei kuitenkaan ollut itsestään selvä asia. Erityisenä vastausjoukkona olivat vanhemmat työntekijät, jotka eivät käytä Internetiä ollenkaan tai käyttö on hyvin vähäistä. Vastauksista pystyi tulkitsemaan, että kyse ei kuitenkaan ollut työntekijöiden asenteista johtuvaa vaan ennemminkin rohkeudesta kohdata nykypäivän teknologiaa.

Käytän Internetiä tosi vähän, vaikka sen kautta saakin ajankohtaista tietoa nopeasti ja helposti.

En ole käyttänyt ollenkaan. Se on kuitenkin varmasti oikein hyvä työväline.

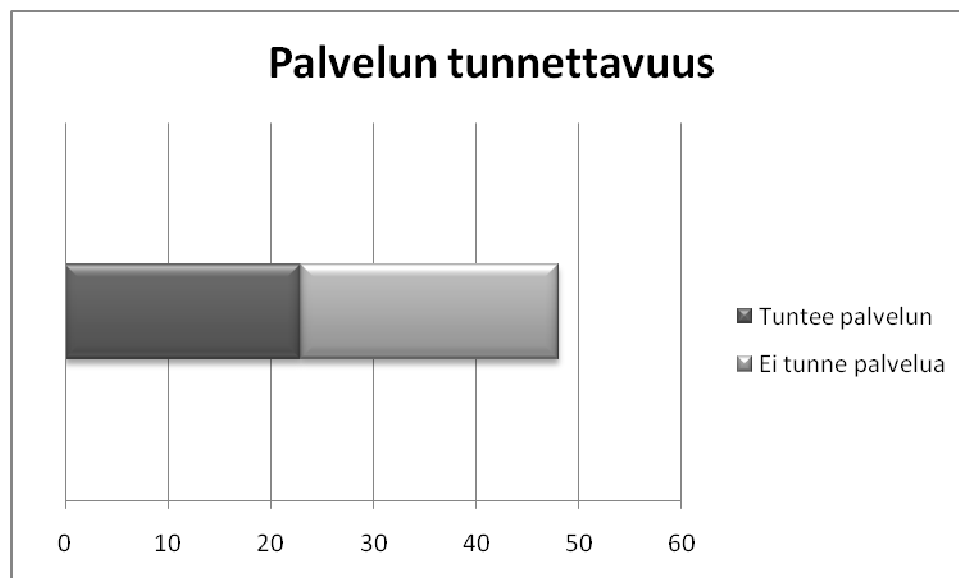
Ei ole kokemusta kuin sähköpostin ja tekstarin käytöstä.

Internetin toimivuutta työvälineenä perusteltiin myös näkökulmasta, jonka haluan tuoda esille. Muutamassa vastauksessa ilmeni, että muun muassa opetustilanteissa nuoret halutaan kohdata ilman virtuaalista toimintaympäristöä. Internet koettiin olevan jo niin suuri osa nuorten joka päiväistä elämää, että sitä ei tarvita mukaan nuorisotyöhön. Näissä vastauksissa ilmeni arvostus perinteistä aitoa kanssakäymistä kohtaan.

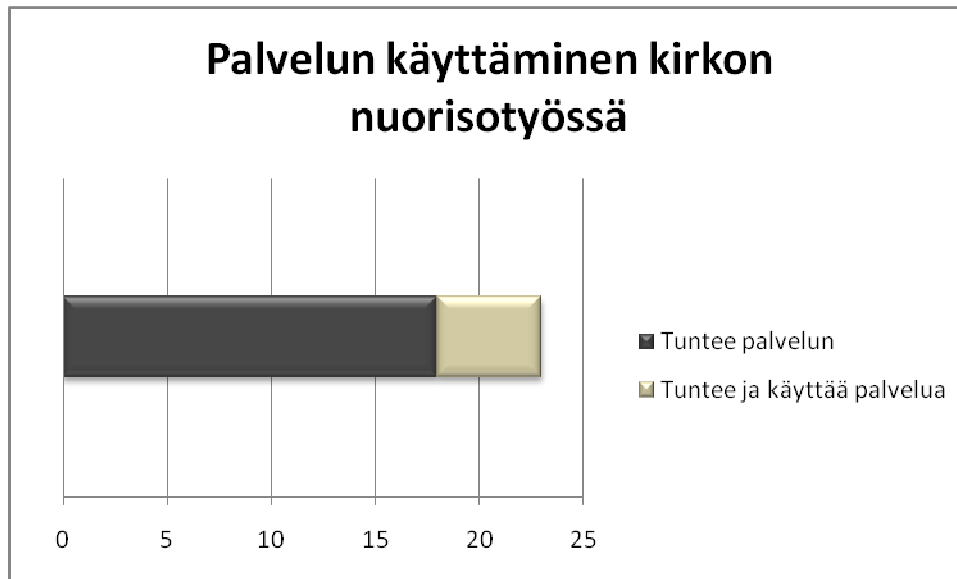
7.4 VillageLife-palvelun tunteminen ja käyttäminen

Tutkimukseni yhtenä tavoitteena oli selvittää, kuinka tunnettu ja käytetty VillageLife on kirkon nuorisotyönohjaajien keskuudessa. Kyselyyn vastanneista nuorisotyönohjaajista 48 % (n=23) tunsi palvelun. Vastaajista 52 % (n=25) ei tuntenut palvelua, joten heidän osaltaan kyselyyn vastaaminen päättyi jo kyselylomakkeen alkuvaiheessa. Kysely oli siis pääosin kohdennettu palvelun tunteviin ja käyttäviin nuorisotyönohjaajiin. Erityisen tärkeänä vastausryhmänä oli palvelua työssään käyttävät nuorisotyönohjaajat. Heillä on kokemusta palvelun käytöstä ja täten myös mahdollisesti enemmän näkemyksiä palvelua edistävästä tekijöistä sekä kehittämistarpeista, joita käsitellään myöhemmin tutkimustuloksissa.

VillageLifea työssään käyttäviä nuorisotyönohjaajia oli kaikista kyselyyn vastanneista 11 % (n=5) ja palvelun tuntevista 22 % (n=5). Palvelua käyttäneiden nuorisotyönohjaajien tuottamaa aineistoa täydensi suorittamani haastattelut. Palvelun käyttökerrat vaihtelivat yhdestä viiteentoista kertaan. Haastateltavat puolestaan olivat käyttäneet palvelua monia vuosia eivätkä täten osanneet arvioida käyttökertojen määrää. Seuraavilla kuvioilla havainnollistetaan palvelun tuntemista sekä käyttämistä kirkon nuorisotyönohjaajien keskuudessa. Diagrammit kuvaavat vain kyselyaineistolla kerättyjä tietoja.

KUVIO 3. Palvelun tunnettavuus

KUVIO 4: Palvelun käyttäminen kirkon nuorisotyössä

7.5 VillageLifen näyte- ja aloituspaketti

Suomen Lähetysseuralla on tarjota seurakunnille VillageLife-palveluun liittyvä näyte- ja aloituspaketti, jossa kerrotaan palvelun perusideasta, tavoitteista ja mahdollisuuksista kirkon nuorisotyössä. Kysely sisälsi kolme näyte- ja aloituspakettiin liittyvää kysymystä. Kysymyksiin vastattiin rastittamalla sopivin vaihtoehto: kyllä, ei tai en osaa sanoa. Kysymysten tarkoituksena oli selvittää paketin tunnettavuutta, sekä paketin yhteyttä palvelun tuntemiseen ja käyttämiseen. Lisäksi yhdessä kysymyksistä selvitettiin nuorisotyöntekijöiden tarvetta lisämateriaalille.

Palvelun tuntevista nuorisotyönohjaajista vain 13 % (n=3) oli tutustunut VillageLife-näyte- ja aloituspakettiin. Paketti ei täten ollut tavoittanut 87 % (n=20) nuorisotyönohjaajista. Seuraavalla kysymyksellä selvitettiin näytepaketin kattavuutta. Nuorisotyönohjaajat, jotka eivät olleet tutustuneet kyseiseen pakettiin eivät osanneet vastata kysymykseen. Lisäksi yksi henkilö oli jättänyt vastaamatta kysymykseen. Vain kaksi vastaajista oli tutustunut näytepakettiin, ja heistä molemmat olivat palvelun käyttäjiä. Kolmannella näytepakettiin liittyvällä kysymyksellä pyrittiin selvittämään VillageLifeen liittyvän lisämateriaalin tarvetta. Vastaajista 45 % (n=12) ei kokenut tarvitsevansa lisämateriaalia, kun taas 55 % (n=11) vastaajista ei osannut vastata kysymykseen.

Haastattatelemieni nuorisotyönohjaajien mielestä VillageLifen näyte- ja aloituspaketti ei itsestään ole ollut kovin innostava. He pitivät erittäin tärkeänä sitä, että olivat kuulleet palvelusta myös suullisen esittelyn. Heidän mielestään näytepaketti ei siis vielä itsessään ollut tarpeeksi kattava ja innostava.

Muistelisin että mulla kävi sillä tavalla että se oli se paketti tullu seurakuntaan ja sitte oisko ollu kirkon nuorisotyön neuvottelupäivät tai joku muu tämmönen paikka jossa se sitten oli auki ja esillä. Eli silloin se paketti itsessään ei vielä ollut niin houkutteleva mutta sitten kun siihen tuli tää esittely vielä kylkeen sit se teki mieleen ottaa käyttöön itekki.

7.6 Palvelun perusidean toimivuus ja toteutuminen

Kyselyllä pyrittiin selvittämään palvelun perusidean ymmärtämistä sekä sen toimivuutta ja toteutumista käytännössä. Kyselylomake sisälsi myös kysymyksen, joka käsitteli palvelun selkeyttä ja helppokäyttöisyyttä. Näihin kysymyksiin vastattiin vastausvaihtoehdoilla: kyllä, ei tai en osaa sanoa. Nämä kysymykset oli tarkoitettu palvelun tunteville nuorisotyönohjaajille, joita oli kyselyyn vastanneista 48 % (n=23). Näitä kysymyksiä käsiteltiin myös haastateltavien kanssa.

Nuorisotyönohjaajista, jotka tunsivat palvelun 83 % (n=19) koki ymmärtävänsä palvelun perusidean. Kysymykseen vastanneista vain yksi henkilö ei kokenut ymmärtävänsä palvelun ideaa, ja puolestaan 17 % (n=3) ei osannut vastata kysymykseen. Haastateltavat puolestaan kokivat ymmärtävänsä palvelun perusidean.

Palvelun perusidean toimivuutta selvittävässä kysymyksessä 61 % (n=14) koki perusidean toimivaksi. Myös haastateltavat kokivat palvelun idean toimivana. Kysymykseen vastanneista vain 4 % (n=1) ei pitänyt perusideaa toimivana, kun taas 35 % (n=8) vastaajista rastitti vaihtoehdon: en osaa sanoa. Kyselyssä selvitettiin myös palvelun toteutumista käytännössä. Suurin osa kysymykseen vastanneista eli 70 % (n=16) ei osannut vastata kysymykseen. Vastaajista 17 % (n=4) koki palvelun toteutuneen käytännössä hyvin, mutta puolestaan 13 % (n=3) ei pitänyt palvelua toimivana.

Kysely sisälsi myös kohdan, jonka tarkoituksena oli selvittää palvelun selkeyttä ja helppokäyttöisyyttä. Palvelun tuntevista nuorisotyönohjaajista yksi jätti vastaamatta kysymykseen. Vastanneista 45 % (n=10) koki palvelun helppokäyttöiseksi ja selkeäksi. Sen sijaan 50 % (n=11) ei osannut vastata tähän kysymykseen. Vain 5 % (n=1) ei pitänyt palvelua helppokäyttöisenä ja selkeänä. Seuraavassa pari lainausta suorittamistani haastatteluista.

Kyllä se on mun mielestä oikein tota hyvinkin selkeä ja siin on maailmankarttoja ja nää kuvitteelliset kylät ja sitten ne hahmottuu selkeesti ne eri lahjoitusmahdollisuudet.

Alussa ei kovin helppokäyttöinen, etenkin kun kyse on vanhemmista työntekijöistä.

7.7 Palvelun käyttöä edistävät tekijät

Tutkimuksen yhtenä päätavoitteena oli selvittää palvelun käyttöä edistäviä tekijöitä. Kyselylomakkeessa kysymys muotoiltiin seuraavasti: ”Mikä saa/saisi teidät käyttämään ko. palvelua?” Kysymyksellä haettiin palvelua käyttäneiden työntekijöiden kokemuksia ja näkemyksiä palvelua hyvistä ominaisuuksista. Eli perusteluita sille, miksi työntekijä käyttää tai on käyttänyt palvelua työvälineenä nuorisotyössä. Nuorisotyöntekijät, jotka puolestaan eivät olleet käyttäneet palvelua vastasivat kysymykseen kriittisemmästä näkökulmasta. Nämä vastaukset olivat ennemminkin kehittämistarpeisiin liittyviä.

Suuri osa kysymykseen vastanneista oli nostanut esiin seurakuntien resurssit, jotka nousivat esille myös aiemmassa kysymyksessä, joka käsitteli Internetin toimivuutta työvälineenä. Useissa vastauksissa toimivien tietokoneiden ja verkkoyhteyksien puuttuminen leirikeskuksista ja/tai nuorisotiloista koettiin palvelun käyttöä rajoittavana tekijänä. Lisäksi rajallinen aika muun muassa rippikouluopetuksessa koettiin hankaloittavan palvelun käyttöä osana nuorisotyötä.

Kunnolliset tietokoneet ja toimiva nettiyhteys, jota myös nuoret voisivat käyttää. Olen jakanut tietoa VillageLifesta, mutta käytännössä käyttö on jäänyt.

Jos tiloissamme voisi käyttää nettiä voisinkin tutustuttaa nuoret siihen.

Se että olisi mahdollista käytännössä olla yksittäisten(kin) riparilaisten kanssa tai esim. isosryhmän kanssa. Kyse ei siis ole palvelun ominaisuuksista vaan seurakunnan aikasysteemeistä.

Palvelua käyttäneiden nuorisotyönohjaajien vastauksista nousi keskeisimpinä esille palvelun hyvä idea ja käytännönläheisyys. Lisäksi palvelu koettiin toimivaksi työvälineeksi nuorten tavoittamiseen. Haastatteluissa puolestaan nousi esille palvelun konkreettisuus, nuorekkuus, hauskuus, jatkuvuus ja pitkäjänteisyys, seuraaminen sekä palvelun sisältämät ihmiset ja tarinat. Seuraavassa on muutama suora lainaus haastatteluista.

Kansainvälisyyskasvatuksen näkökulmasta varainkeruu saa konkreettiset kasvot lasten ja nuorten kokemusmaailmaan käypäisesti eli se miten he näkevät maailman... hahmottuu helposti.

Palvelu avaa ihmisen elämän koko kirjon elämäntarpeet tai ne perustarpeet... avustuskohteita ei arvoteta valmiiksi, ihminen joutuu itse miettimään mikä olisi tälle ihmiselle tarkeeta.

Kyselyssä muutama vastaaja toi esiin rahansiirtoon liittyviä ongelmia, jotka on mielestäni hyvä tuoda tässä esille. Seuraavat suorat lainaukset havainnollistavat rahansiirtoon liittyviä ongelmia.

Jos palvelun käyttämiseen ei tarvittaisi pankkitunnuksia, en olisi lopettanut sen käyttöä.

Se että rahansiirto kävisi kätevimmin.

Seurakunnalla ei ole pankkitunnuksia, ja olen joutunut kierrättämään rahat oman tilin kautta.

7.8 Palvelun kehittämistarpeet ja -ideat

Palvelua edistävien tekijöiden lisäksi kyselyssä selvitettiin palvelun kehittämistarpeita. Kysymykseen vastaaminen oli vähäistä tai osa vastasi pelkällä kysymysmerkillä. Tämän voi tulkita siten, että kysymyksen muotoilu oli epäonnistunut, jolloin kysymyksen tarkoitus jäi epäselväksi. Vastaamattomuutta voi myös selittää sillä, että suurin osa vastaajista ei ollut käyttänyt palvelua tai sillä, että vastaaja ei kokenut palvelussa olevan kehi-

tettävää. Kehittämistarpeita nousi kuitenkin esiin kyselyn muista avoimista kohdista kuten palvelun käyttöä edistäviä tekijöitä selvittävässä kysymyksessä. Lisäksi muutama kyselyyn vastannut oli esittänyt kehittämistarpeita vapaan palautteen kohdassa.

Kehittämistarpeita käsittelevät vastaukset kohdistuivat suuremmaksi osaksi palvelun sijaan seurakuntien resursseihin. Toimivien tietokoneiden ja verkkoyhteyksien puuttuminen leirikeskuksista ja/tai nuorisotiloista koettiin hankaloittavan palvelun käyttöä työvälineenä. Lisäksi opetustilanteiden rajallinen aika ei antanut mahdollisuutta palvelun käyttämiseen. Muutama vastaaja toivoi sivustoon liittyviä tehtäviä, joita voisi käyttää esimerkiksi korvaavana tehtävänä, jos opetuskertaan ei pystyisi jostain syystä osallistumaan. Tehtävän toivottiin olevan sellainen, että sen tehdäkseen tulisi sivustoon tutustua tarkemmin. Yhdessä seurakunnassa tällainen käytäntö oli jo olemassa, ja heillä kysymykset olivat nuorisotyönohjaajien muodostamia.

Haastatteluissa sen sijaan pohdittiin syvemmin palvelun puutteita ja kehittämistarpeita. Lisäksi haastateltavat mainitsivat omia kehittämisideoitaan. Haastateltavat toivoivat palveluun enemmän konkreettisuutta ja reaalisuutta. Toinen haastateltavista koki puutteeksi sen, että lahjoituksilla rakennetaan kuvitteellista kylää. Sen sijaan hän toivoi, että palveluun saataisiin lisää todellisuutta esimerkiksi videokuvan välityksellä. Haastatteluissa nousi esille myös lahjoitettujen varojen rakenne. Haastateltava toivoi tietoa siitä, mikä osuus lahjoituksista menee hallinnolle, markkinointiin, visualisointiin ja mikä itse lahjoitettuun kohteeseen. Palvelun koettiin myös tarpeelliseksi uudistua.

Toiminnassa samoja nuoria voi olla kolme tai neljä vuottakin... pari kertaa ihan kiva juttu mutta tännehan uusia kyliä tai kohteita oo tullu eikä syntyny juuri lainkaan... samat vanhat hommat jumittaa eli joitain jatko-osa odotellessa.

7.9 Muut esille nousseet asiat

Haastatteluissa käsiteltiin kyselyyn nähden hyvin samankaltaisia teemoja. Haastattelun syvemmän luonteen takia, aineiston laatu ja määrä oli runsaampaa. Lisäksi haastattelutilanteessa tarkentavien kysymysten ja jatkokysymysten esittäminen oli mahdollista. Haastatteluissa esiin nousi paljon sellaisia aiheita, joita kysely ei sisältänyt. Näitä olivat

muun muassa nuorten innostuneisuuden selvittäminen nuorisotyönohjaajien näkökulmasta sekä rankinglistan merkitys siinä. Lisäksi haastateltavat tarkensivat, missä yhteyksissä he käyttävät palvelua. Nämä edellä mainitut asiat eivät kuitenkaan tutkimuksen kannalta olleet kovinkaan merkityksellisiä. Itselleni näiden asioiden selvittämisellä oli kuitenkin merkitystä. Sain kokonaisemman kuvan palvelusta ja sen käytöstä kirkon nuorisotyössä.

Haastatteluista ilmeni, että rippikoulu- ja isostoiminta ovat yleisimmät käyttäjäryhmät. Lisäksi palvelua on käytetty osana varhaisnuorisotyötä sekä kouluvierailujen yhteydessä. Molemmat haastateltavat kertoivat nuorten olleen innostuneita palvelun käytöstä. Haastateltavien mukaan nuoret ovat hahmottaneet ja ymmärtäneet asioiden kytköksen. Merkittävimpänä tekijänä tässä, he pitivät palvelun visuaalisuutta jolla lähetystyötä saadaan materiaaliksi. Kysyessäni ranking-listan merkitystä nuorten innostuneisuuteen, kokemukset haastateltavien kesken olivat erilaiset. Toinen haastateltavista ei kokenut listalla olevan merkitystä. Syynä tähän oli muun muassa pienet lahjoitusmäärät. Toisella haastateltavista oli puolestaan positiivisia kokemuksia ranking-listan vaikutuksesta nuorten innostavuuteen. Tässä perusteluna oli listalle pääsemisen ja siellä pysymisen haasteen innostavuus.

8 POHDINTA JA JOHTOPÄÄTÖKSET

8.1 Tutkimustulosten tarkastelu

Tässä osiossa pohditaan alkuperäisten tutkimuskysymysten suhdetta tutkimustuloksiin. Toisin sanoen sitä, kuinka tutkimuskysymykset toteutuivat tutkimustuloksiin nähden. Tutkimuskysymyksillä haluttiin selvittää VillageLife-palvelun tuntemista ja käyttämistä, palvelun käyttöä edistäviä tekijöitä sekä mahdollisia kehittämistarpeita.

Kyselyyn vastanneista 48 % (n=23) tunsi palvelun ja puolestaan 52 % (n=25) ei tuntenut palvelua. Kysely oli kohdennettu pääosin palvelun tunteviin nuorisotyönohjaajiin. Näistä palvelun tuntevista nuorisotyönohjaajista 22 % (n=5) oli hyödyntänyt palvelua kirkon nuorisotyön välineenä. Määrällisen tutkimuksen kannalta, palvelun käyttöön ja tuntemiseen perustuvat tulokset ovat vain suuntaa antavia, sillä kyselyn vastausprosentti oli vain 22 % (n=48). Syventääkseni ja täydentääkseni kyselyllä kerättyä aineistoa, tutkimusta varten haastateltiin kahta palvelua aktiivisesti työssään käyttävää nuorisotyönohjaajaa.

Tulkintojeni mukaan palvelusta tiedottaminen liittyi merkittävästi palvelun tuntemiseen ja käyttämiseen. Kyselyyn vastanneista noin puolet ei tuntenut palvelua, joten palvelusta tiedottaminen ei ole tavoittanut merkittävää osaa nuorisotyönohjaajista. Suomen Lähetysseuralla on tarjota seurakunnille VillageLifeen liittyvä näyte- ja aloituspaketti. Vastaajista tämä kyseinen paketti oli tavoittanut kuitenkin vain kolme nuorisotyönohjaajaa. Tulin siihen johtopäätökseen, että palvelusta tiedottamista tulisi kehittää ja monipuolistaa palvelun tunnettavuuden lisäämiseksi. Haastateltavista molemmat olivat tustuneet näyte- ja aloituspakettiin, mutta eivät pitäneet sitä vielä itsessään kovinkaan innostavana vaan pitivät tärkeänä että olivat kuulleet palvelusta myös suullisen esittelyn. Tällöin voidaan todeta, että paketin sisältämä informaatio ei vielä itsessään riitä tiedon tarpeen tyydyttämiseen.

Kysely sisälsi kysymyksen Internetin toimivuudesta työvälineenä. Tällä kysymyksellä pyrittiin selvittämään yleistä suhtautumista Internetiä kohtaan sekä peilata näitä tuloksia VillageLife-palvelun käyttämiseen. Suurin osa (71 %) vastanneista koki Internetin toi-

mivaksi työvälineeksi. Internet koettiin hyvänä tiedonhaun ja yhteydenpidon välineenä. Lisäksi tuotiin esille Internetin runsas materiaalin tarjonta, tiedon ajankohtaisuus, helpokäyttöisyys ja nopeus. Osassa vastauksissa painotettiin Internetiä erityisesti nuorten suosimana toimintaympäristönä. Internetin toimivuutta työvälineenä kartoittavan kysymyksen tulokset olivat kuitenkin ristiriidassa Internetin todellisen käytön kanssa.

Tuloksista voi tulkita, että VillageLife-palvelun käyttämiseen liittyvät rajoitteet ja esteet ovat yhteydessä yleisiin Internetin käyttöön liittyviin ongelmakohtiin seurakunnissa. Merkittävin palvelun käyttöä rajoittava tekijä liittyi seurakuntien resursseihin. Tämä ilmeni kyselyn muissakin kohdissa, kuten palvelun kehittämistarpeita selvittävässä kysymyksessä. Tuloksista voidaan tulkita, että toimivien tietokoneiden ja verkkoyhteyksien puuttuminen leirikeskuksista ja/tai nuorisotiloista rajoittaa palvelun hyödyntämistä nuorisotyön välineenä. Tuloksien mukaan toisena palvelun käyttöä rajoittavana tekijänä pidettiin vanhempien työntekijöiden puutteellisia tietoteknisiä taitoja. Muutama vastanneista nosti esille myös perinteisen elävän kohtaamisen arvostuksen virtuaalisen toimintaympäristön sijaan. Tulkintojeni mukaan palvelun käyttämättömyys ei niinkään liity palvelun ominaisuuksiin itsessään, vaan seurakuntien resursseihin ja työntekijöiden omiin asenteisiin.

Tutkimuksella pyrittiin selvittämään palvelun käyttöä edistäviä tekijöitä. Tuloksista voidaan tulkita, että palvelun käyttö olisi runsaampaa, jos seurakunnan resurssit mahdollistaisivat tämän. Resurssikysymys nostettiin esille jo edellisessä kappaleessa, jossa pohdittiin Internetin toimivuutta työvälineenä kirkon nuorisotyössä. Nuorisotyöntekijät, joilla oli kokemusta palvelun käytöstä, nostivat kuitenkin esiin yksittäisiä palvelun käyttöä edistäviä tekijöitä. Kovin yleistäviä johtopäätöksiä näistä ei kuitenkaan voitu tehdä, sillä palvelun käyttäjien määrä oli hyvin vähäinen tutkimukseen osallistuneista nuorisotyönohjaajista. Keskeisimpinä palvelun käyttöä edistävinä tekijöinä pidettiin muun muassa palvelun hyvää ideaa, käytännönläheisyyttä, konkreettisuutta, nuorekkuutta ja hauskuutta.

Palvelun käyttöä edistävien tekijöiden lisäksi tutkimuksella haluttiin selvittää mahdollisia kehittämistarpeita. Palvelun kehittämistarpeita selvittävä kysymys ei kuitenkaan tuottanut toivottua tulosta. Tästä voi tehdä monenlaisia johtopäätöksiä. Yhtenä vaihtoehtona on se, että kysymyksen muotoilu oli epäonnistunut. Vastajat eivät tällöin mah-

dollisesti ole ymmärtäneet, mitä kysymyksellä tasan tarkkaan haluttiin hakea. Toisena syynä vastaamattomuuteen voi olla palvelun pintapuolinen tunteminen, jolloin kehittämistarpeiden näkeminen voi olla hankalaa. Toisin sanoen palvelun syvempi tunteminen on sen verran vähäistä, että palvelusta ei yksinkertaisesti osata nimetä kehittämistarpeita. Tosin suurin osa palvelun tunteneista (83 %) nuorisotyönohjaajista kuitenkin koki ymmärtävänsä palvelun perusidean.

Palvelun kehittämistarpeita nousi esille kyselyn muista kohdista sekä haastatteluista. Tulkintani mukaan palvelun koettiin tarpeelliseksi uudistua sisällöllisesti: uusien kylien ja tarinoiden muodostaminen. Itselläni nousi tästä kehittämisidea lisätä palvelun kasvatuksellista näkökulmaa esimerkiksi tarjoamalla tehtäviä nuorten käyttöön. Tällöin palvelu toimisi nykyistä enemmän osallistavana ja kasvattavana ympäristönä, joka soveltuisi vielä paremmin myös kirkon nuorisotyön käyttöön. Tutkimustuloksista nousi esille toivomus, joka liittyi palvelun luotettavuuden parantamiseen. Tarkemman informaation saaminen muun muassa lahjoitettujen varojen rakenteesta ja perille menosta oli toivottavaa. Yksittäisistä vastauksista nousi esille myös palvelun konkreettisuuden lisääminen sekä uusien kylien ja tarinoiden muodostaminen. Lisäksi muutamassa vastauksessa ilmeni rahansiirtoon liittyviä ongelmia, joita on tuotu esille tutkimustuloksia esittelevässä luvussa.

Tutkimuskysymykset eivät toteutuneet tässä tutkimuksessa täydellisesti, sillä tutkimusaineisto oli hyvin pintapuolista. Olisin kaivannut enemmän tarkentavaa tietoa palvelun hyvistä ja huonoista puolista. Luulen, että tähän vaikutti suurimmaksi osaksi palvelua käyttäneiden nuorisotyönohjaajien vähäinen määrä kyselyyn vastanneista. Tutkimuksen luotettavuuden kannalta koin kuitenkin tärkeäksi, että haastattelin kahta palvelua työsään käyttävää nuorisotyönohjaajaa. Haastattelut mahdollistivat sen, että pääsin kuitenkin hiukan pintaa syvemmälle.

8.2 Tutkimuksen eettisyys ja luotettavuus

Tutkimuksen eettisyyden kannalta on tärkeää säilyttää asianosaisten suoja. Osallistuvien henkilöiden tulee saada itse päättää, osallistuvatko he tutkimukseen vai eivät. Lisäksi osallistuvan henkilön on tiedettävä, mistä tutkimuksessa on kyse. Kaikkien osallistuvien

henkilöiden on oltava tunnistamattomia ja tutkimuksen tiedot on järjestettävä siten, että osallistujien anonymiteetti taataan, elleivät he anna omaa lupaansa identiteettinsä paljastamiselle. Ennen kaikkea tutkijan tulee olla vastuuntuntoinen ja noudattaa lupaamiaan sopimuksia, eikä hän saa vaarantaa tutkimuksen rehellisyyttä. (Tuomi & Sarajärvi 2002, 128–129.)

Tutkimuksen eettiset periaatteet olivat läsnä koko tutkimusprosessin ajan. Erityistä huomiota kiinnitin kyselylomakkeen ja haastattelurungon suunnitteluun, laadintaan ja toteuttamiseen. Kyselylomakkeen mukana lähetetyn saatekirjeen tarkoituksena oli antaa lukijalle selvä kuva tutkimuksen tarkoituksesta. Lisäksi saatekirjeessä oli selkeät ohjeet kyselyyn vastaamiselle sekä yhteystietoni. Haastatteluissa saatekirjeen korvasi suullinen alustus tutkimuksen tarkoituksesta ja haastattelun luonteesta.

Kyselylomakkeen alussa kartoitettiin vastaajien taustatietoja. Tutkimukseen osallistuvien anonymiteetin suojaamiseksi päädyin selvittämään seurakunnan sijaan hiippakuntaa. Ensinnäkään seurakuntien kartoittamisella ei olisi ollut tutkimukseni luonteen kannalta merkitystä. Toiseksi halusin suojata tutkimukseen osallistuvien yksityisyyttä, sillä monissa seurakunnissa on vain yksi nuorisotyönohjaaja jolloin työyhteisöjen tunnistaminen olisi mahdollista. Tutkimukseen osallistuvat henkilöt olivat tietoisia siitä, että tulen käsittelemään palautetut lomakkeet luottamuksellisesti sekä hävittämään aineiston heti työn valmistuttua.

Tutkimuksen luotettavuuden kannalta on tärkeää, että tutkija on kirjoittanut auki tutkimusprosessinsa. Raportissa tulee käydä ilmi, miten aineisto on kerätty, mitä menetelmää on käytetty ja millaista tekniikkaa on käytetty tulosten purkamisessa ja onko näihin liittynyt erityisiä ongelmia tai muita merkityksellisiä asioita. Myös muut tutkimukseen liittyvät merkittävät asiat tulee ilmetä tutkimusraportissa. (Tuomi & Sarajärvi 2002, 135, 138.)

Tutkimusprosessin aikana käsittelin ja pohdin hyvin paljon tutkimuksen luotettavuuteen liittyviä asioita. Kvantitatiivisen tutkimuksen kannalta kyselystä saamani vastausprosentti oli suhteellisen alhainen. Tästä johtuen tutkimustuloksia käsittelevän osion alussa, olen painottanut tulosten olevan vain suuntaa antavia. Kyselyllä kerättyä aineistoa pyrin kadon vuoksi kuitenkin syventämään ja täydentämään kahdella haastattelulla.

Tutkimusaineiston käsittelyvaiheessa huomasin kyselylomakkeessani merkittävän puutteen, joka mielestäni vaikuttaa omalta osaltaan tutkimuksen luotettavuuteen. Kysymys palvelun kehittämistarpeista oli epäselvä. Suurin osa vastaajista jätti vastaamatta tähän kysymykseen tai vastasi siihen pelkällä kysymysmerkillä. Asian voi tulkita siten, että vastaajat eivät ymmärtäneet mitä kysymyksellä haettiin. Toki tähän voi olla muitakin selittäviä tekijöitä kuten kokemattomuus palvelun käytöstä, jolloin kehittämistarpeiden näkeminen voi olla hankalaa. Jälkeenpäin ajateltuna kysymys olisi kannattanut tarkentaa ja jäsentää paremmin, tai tarjota valmiita vastausvaihtoehtoja. Lisäksi pohdin jälkeenpäin myös sitä, että olisiko kysely voinut jollakin tavalla jatkua myös nuorisotyöntekijöille, jotka eivät palvelua tunteneet. Toisaalta tutkimukseni kohdentui erityisesti palvelun tunteviin nuorisotyöntekijöihin, joten tämä ei olisi ollut välttämätöntä tutkimuksen luonteen kannalta.

Haastatteluiden kohdalla oli ongelmakohtia, jotka vaikuttivat omalta osaltaan tutkimustulosten luotettavuuteen. Erityisesti puhelinhaastattelut koin jälkeenpäin melko huonona aineistonkeruumenetelmänä. Nuorisotyönohjaajien kohdalla jouduin kuitenkin päätyämään puhelimen välityksellä toteutettavaan haastatteluun maantieteellisten syiden takia. Puhelinhaastattelun puutteet huomasin siinä vaiheessa, kun olin haastatellut Anders Wikströmiä. Kasvokkain keskusteleminen syvensi puhelinhaastatteluihin nähden merkittävästi aineiston määrää ja laatua. Lisäksi ilmapiiri oli luontevampi ja kiireettömämpi. Wikströmin haastattelu oli erityisen tärkeä tutkimuksen luotettavuuden kannalta, sillä palvelusta ei ole tuotettu kirjallisuutta eikä siitä ole aikaisempia tutkimuksia.

Haastatteluiden toinen ongelmakohta liittyi aineiston tallentamiseen. Ainoastaan toisessa puhelinhaastattelussa käytin puhelimen sisäistä mikrofonia tallentaakseni aineiston. Tämä onnistui hyvin, ja siitä oli paljon hyötyä aineiston käsittelyssä. Litteroitua aineistoa oli helpompi tulkita sekä pystyin välttymään mahdollisilta väärinymmärryksiltä. Nauhoitettu ja litteroitu aineisto tuntui luotettavammalta kuin esimerkiksi omien muistiinpanojen käsittely ja tulkinta. Nauhoitukseen liittyi kuitenkin epämiellyttävä ominaisuus: puhelin antaa äänimerkin viidentoista sekunnin välein. Tästä johtuen päätin suorittaa toisen haastattelun ilman nauhoitusta. Toinen haastattelu tapahtui siten, että haastattelun aikana kirjoitin muistiinpanoja. Luotettavuuden kannalta tässä oli ongelmana se, että moni tärkeä asia saattoi jäädä huomioimatta, kaikkea ei kuitenkaan ehdi kirjoittaa. Anders Wikströmin kohdalla olin suunnitellut nauhoittavani haastattelun, mutta liialli-

sen taustamelun takia tähän ei ollut mahdollisuutta.

Tutkimuksen luotettavuuteen vaikuttaa omalta osaltaan myös kokemattomuuteni tutkijana. Tämä oli ensimmäinen kertani tutkijana, joten aineiston kerääminen ja analysointi sekä tulosten ja johtopäätösten esittäminen oli itselleni täysin uusia asioita. Erityisesti pohdin, osasinko hyödyntää analyysimenetelmiä tarpeeksi monipuolisesti.

Kahden eri tutkimusmenetelmän yhdistämisen koin myös vaikeaksi. Erityisen haasteellista oli käyttää haastatteluita kyselyaineistoa syventävänä ja täydentävänä aineistona. Lisäksi pohdin paljon kahden tutkimusaineiston erilaista painoarvoa tutkimukselle. Mielestäni kaikkien edellä mainitsemieni asioiden esiin nostaminen on tärkeää tutkimuksen luotettavuuden kannalta. On tärkeää, että osaa nähdä myös omat kehittämistarpeensa tutkijana. Tämä takaa sen, että mahdollisissa tulevilla tutkimuksissa osaa välttää toistamasta samoja virheitä. Tällöin voitaisiin puhua virheiden sijaan ennemminkin kehittämistarpeista.

8.3 Jatkotutkimusehdotukset

VillageLife-palvelun kehittämisen kannalta olisi tärkeää kerätä kokemuksiin ja näkemyksiin perustuvaa tietoa myös nuorilta. Palvelun lisäksi olisi mielenkiintoista tutkia, miten ja millaisena nuoret ylipäättensä kokevat lähetystyön sekä siihen liittyvän vastuun ja tasaamisen ajatuksen. Nuorten näkökulman tuominen mukaan palvelun kehittämiseen on mielestäni tärkeää, sillä nuoret ovat se joukko, joka osallistuu palvelun käyttämiseen esimerkiksi kirkon nuorisotyön kautta. Nuorten kokemukset ja näkemykset palvelusta voivat erota huomattavasti suhteessa nuorisotyönohjaajiin.

8.4 Opinnäytetyöprosessin arviointi ja oma oppiminen

Opinnäytetyöprosessi aloitetaan Diakonia-ammattikorkeakoulussa jo ensimmäisen opiskeluvuoden aikana. Itselleni tämä ei ollut mahdollista, ja lopullisen aiheen valinta tapahtuikin vasta keväällä 2009. Opinnäytetyöni aihe löytyi Diakonia-ammattikorkeakoulun opinnäytetöiden aihevälityksestä. Suomen Lähetysseura tarjosi

tutkimusaihetta VillageLife-palvelustaan ilman aiheen tarkempaa rajaamista, mutta muutamia tutkimusideoita kuitenkin esiteltiin. Aiheen rajaamista ja erilaisia mahdollisuuksia tutkimukseen pohdin yhdessä Suomen Lähetysseuran ja opinnäytetyönohjaajieni kanssa. Kiireellisen valmistumisaikatauluni takia, huolellinen työn suunnittelu oli tärkeää. Opinnäytetyöprosessin alussa työ haki muotoaan useaan kertaan muun muassa sen takia, että Diakonia-ammattikorkeakoulun opinnäytetyölle asettamat yleiset vaatimukset olivat ajoittain ristiriidassa Suomen Lähetysseuran tutkimukselle asettamiin toiveisiin.

Opinnäytetyöni aiheeseen nivoutui yhteen monta itseäni kiinnostavaa asiaa, mikä pääosin perustelee aiheen valintaa. Opinnoissani olen suuntautunut lapsiin ja nuoriin, joten aiheen kasvatuksellinen näkökulma kiinnosti minua. Lisäksi hyödynnän itse hyvin paljon uutta teknologiaa, joten Internetin hyödyntäminen myös kasvatustyössä kiinnostaa minua. Se on mielestäni uusi ja mielenkiintoinen tutkimusalue. Aiheen valintaan vaikutti myös kiinnostukseni kansainvälisyyteen. Diakonia-ammattikorkeakoulun Monikulttuurinen ammatillisuus-opintokokonaisuus lisäsi valtavasti kiinnostustani eri kulttuureihin, uskontoihin ja vähemmistöryhmiin.

Vankasta kiinnostuksesta huolimatta opinnäytetyöprosessin aloittaminen sisälsi kuitenkin useita ongelmakohtia. Suurimpana ongelmana oli se, että en ole opinnoissani tähtäämässä diakonin pätevyyteen. Tämä tarkoitti sitä, että jouduin tekemään valtavasti työtä perehtyäkseni minulle täysin vieraisiin aihealueisiin kuten lähetystyöhön. Lisäksi tietämykseni kirkon nuorisotyöstä ja erityisesti lähetys- ja kansainvälisyyskasvatuksen nivoutumisesta siihen oli vähäistä. Edellä mainitsemieni aiheiden käsitteleminen oli työni kannalta kuitenkin välttämätöntä, sillä ne liittyivät olennaisena osana tutkimuskohteeseeni. Merkityksellisimpien asiakokonaisuuksien löytäminen kirjallista lähteistä oli haastavaa, mutta vaikeinta oli kuitenkin ymmärtää eri asioiden yhteys toisiinsa. Tästä johtuen koin aika ajoin työni aiheen liian haasteelliseksi. Opinnäytetyönohjaajaltani saatu kannustus, tuki ja palaute aikaansaannoksistani auttoi minua kuitenkin jatkamaan aiheen parissa.

Kaiken kaikkiaan opinnäytetyön tekeminen oli erittäin hyödyllinen kokemus. Ensinnäkin olen oppinut paljon uusia asioita, joista en vielä työprosessin alussa tiennyt mitään. Tiedon määrä on ollut valtavaa, joten oppittujen asioiden erittely on vaikeaa. Oppimisen-

kannalta antoisinta on kuitenkin ollut tieteellisen tutkimuksen tekeminen, etenkin kun kyseessä on ensimmäinen tutkimukseni. Vastoinkäymiset, haasteet ja ongelmatilanteet työprosessin aikana ovat olleet hyvin stressaavia, mutta myös ehkä niitä kaikkein opettavaisimpia kokemuksia. Näin jälkikäteen tulee mieleen myös paljon asioita, joita olisi voinut tehdä tutkimuksessa toisin. Tämä on syytä pitää mielessä mahdollisia tulevia tutkimustöitä varten.

LÄHTEET

- Ahonen, Risto A. 2000. Lähetys uudella vuosituhannella. Maailmanlähetyksen teologiset perusteet. Helsinki: Suomen Lähetysseura.
- Ahonen, Risto A. 2003. Lähetys rajojen ylittäjänä. Kokonaisvaltaisen lähetyskäsitteiden vaikutus lähetystyön rakenteeseen. Tampere: Kirkon tutkimuskeskus.
- Ahonen, Risto; Helminen, Erkki; Kemppi-Repo, Eeva; Laine, Markku; Mauranen, Kirsti; Paunonen, Seikku; Sääski, Tuula & Mäkelä, Jaakko 2001. Lähetys: Yhteinen usko – yhteinen tehtävä. Helsinki: Suomen Lähetysseura.
- Allahwerdi, Helena 2001. Kansainvälisyyskasvatuksen suosituksista maailmankansalaisyksityysokeeseen. Suomen YK-liitto kansainvälisyyskasvattajana 1970–2000. Helsinki: Helsingin yliopiston opettajankoulutuslaitos.
- Castrén, Helena 2002. Sanktus: opettajan kirja. Helsinki: Kirjapaja.
- Haatainen, Tuula 2004. Globaali vastuu. Teoksessa Tiina Myllymäki (toim.) Pallo haluttuun: Kansainvälisyyskasvatus Suomessa. Helsinki: Kehitysyhteistyön palvelukeskus, raporttisarja nro. 76, 7–9.
- Hakala, Salli & Sumiala-Seppänen, Johanna 2003. Kirkon viestintä - kohtaamista ja sanoman levitystä. Helsinki: Kirkkohallitus.
- Hirsjärvi, Sirkka & Hurme, Helena 2000. Tutkimushaastattelu. Teemahaastattelun teoria ja käytäntö. Helsinki: Yliopistopaino.
- Hirsjärvi, Sirkka & Huttunen, Jouko 2000. Johdatus kasvatustieteeseen. Helsinki: WSOY.
- Hirsjärvi, Sirkka; Remes, Pirkko & Sajavaara, Paula 2007. Tutki ja kirjoita. Helsinki: Tammi.
- Hytönen, Maarit; Kääriäinen, Kimmo; Niemelä, Kati & Salonen, Kimmo 2004. Kirkko muutosten keskellä – Suomen evankelis-luterilainen kirkko vuosina 2000–2003. Kirkon tutkimuskeskuksen julkaisuja.
- Inkinen, Tommi 2005. Johdattava polku lasten tietoyhteiskuntaan. Teoksessa Anja Riitta Lahikainen, Pentti Hietala, Tommi Inkinen, Marjatta Kangassalo, Riikka Kivimäki & Frans Mäyrä (toim.) Lapsuus mediamaailmassa. Näkökulmia lasten tietoyhteiskuntaan. Helsinki: Gaudeamus, 9–18.
- Janhonen, Sirpa & Nikkonen, Merja (toim.) 2001. Laadulliset tutkimusmenetelmät hoitotieteessä. Helsinki: WSOY.
- Joensuu, Mika 2007. Nuorten Internet-yhteisöt ja niiden merkitys nuorisotyön kannalta.

Helsinki: Humanistinen ammattikorkeakoulu.

Jumala on. Elämä on nyt. Rakkaus liikuttaa 2004. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon lapsi- ja nuorisotyön mission ja vision sekä strategia 2010. Helsinki: Kirkkohallitus.

Kasvio, Antti 2005. Alkusanat. Teoksessa Anja Riitta Lahikainen, Pentti Hietala, Tommi Inkinen, Marjatta Kangassalo & Frans Myyrä (toim.) Lapsuus mediamaailmassa. Näkökulmia lasten tietoyhteiskuntaan. Helsinki: Gaudeamus, 5–6.

Kilpi, Pirkko & Lehtonen-Inkinen, Pirjo 1997. Lähetyskasvatus on jatkuvaa elämän jakamista. Teoksessa Liisa Luukkonen (toim.) Nollasta neljääntoista. Käsi- kirja seurakuntien lapsi- ja varhaisnuorisotyöhön. Helsinki: LK-Kirjat, 179–203.

Kirkkojärjestys 1993/1055, 8.11.1991.

Kirkkolaki 1993/1054, 26.11.1993.

Kirkon lähetystyön keskus 2010. Kirkon lähetystehtävä. Viitattu 5.12.2009

<http://www.evl.fi/kkh/kuo/klk/>

Kirkon nuorisotyönohjaajan ydinsaamiskuvaus 2006. Kirkon kasvatus ja nuorisotyö KNN. Kirkon nuorisotyönohjaajien koulutuksen seurantaryhmä. Viitattu 4.2.2010. <http://www.evl.fi/kkh/to/kkn/ntydinsaaminen.pdf>

Laine, Markku 2008. Lähetystyö-kirkollinen kansanliike. Teoksessa Liisa Hovila-Helminen (toim.) Uskoa teoiksi 150 vuotta, Suomen Lähetysseura 1859–2009. Helsinki: Suomen Lähetysseura.

Matikainen, Janne 2008. Verkko kasvattajana. Mitä aikuisen tulisi tietää ja ajatella verkosta? Helsinki: Palmenia.

Meidän kirkko tietoverkoissa 2008. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon tietohallintostrategia vuosille 2009–2012. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon keskushallinto. Sarja C 2008:11

Myllymäki, Tiina (toim.) 2004. Pallo haltuun. Kansainvälisyyskasvatus Suomessa. Helsinki: Kehitysyhteistyön palvelukeskus, raporttisarja nro. 76.

Raamattu. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkolliskokouksen vuonna 1992 käyttöön ottama suomennos. Helsinki: Kirjapaja.

Ranta, Salla 2010. Verkko muuttaa työtä. Kristillisen nuorisotyön tiedotus- ja ajankohdaislehti Villi - Ihmisille nuorisotyössä 1/2010, 8–10.

Rippikoulusuunnitelma 2001. Elämä-usko-rukous. Helsinki: Kirkkohallitus.

- Rissanen, Seppo 2005. Lähetyskirje. Helsinki: Suomen Lähetysseura.
- Ruotsalainen, Leena 2003. Nuorisotyö median myrskyssä. Teoksessa Sonja Kangas & Tapio Kuure (toim.) Teknologisoituvu nuoruus. Helsinki: STAKES.
- Sisättö, Seppo 2004. Internet taskussa: mobiiliin sähköiseen yhteiskuntaan. Helsinki: Inforviestintä.
- Suomen evankelis-luterilainen kirkko i.a. Aamenesta öylättiin. Viitattu 26.1.2010
<http://www.evl.fi/sanasto>
- Suomen Lähetysseura i.a. Suomen Lähetysseuran arvot. Viitattu 16.10.2009
http://www.mission.fi/suomen_lahetykseura/arvot_ja_tavoitteet/arvot/
- Tuomi, Jouni & Sarajärvi, Anneli 2002. Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi. Helsinki: Tammi.
- Wahlström, Riitta 1991. Rauhan- ja kansainvälisyyskasvatus kouluissa. Kasvatustieteen laitoksen julkaisuja B, teoriaa ja käytäntöä 70. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.
- Wikström, Anders 2010. VillageLife-palvelun kehittäjän ja projektinjohtajan haastattelu 19.2.2010.
- VillageLife i.a. Suomen Lähetysseuran verkkopalvelu. Viitattu 27.2.2010
www.villagelife.fi
- Vuoropuhelun kirkko 2004. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon viestintästrategia 2004–2010. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkkohallituksen julkaisuja 2004:4.

LIITE 1: Kyselylomake

KYSELY SUOMEN LÄHETYSSEURAN VILLAGELIFE-PALVELUSTANainen Helsingin hiippakunta Mies Espoon hiippakunta

Syntymävuosi: 19__

Olen toiminut nykyisessä työssäni: ____ vuotta

Kuinka tärkeäksi koette kansainvälisyys- ja lähetyskasvatuksen rippikoulu- ja nuorisotyössä?

Hyvin tärkeää Melko tärkeää Ei tärkeää En osaa sanoa

Koetteko Internetin toimivaksi työvälineeksi rippikoulu- ja nuorisotyössä?

Kyllä

Perustelut: _____

Ei

En osaa sanoa

Tunnetteko Suomen Lähetysseuran VillageLife-palvelun?

Kyllä Ei

(Jos vastasit EI, kysely osaltasi päättyy tähän. Kiitos vastaamisestanne!)

Oletteko käyttäneet VillageLifea rippikoulu- ja nuorisotyössä?

Kyllä

En (Voit siirtyä kysymykseen 6)

Montako kertaa olette käyttäneet VillageLifea rippikoulu- ja nuorisotyössä?

_____ kertaa

Koetteko ymmärtävänne VillageLifen perusidean?

Kyllä

Ei

En osaa sanoa

Pidättekö VillageLifen ideaa toimivana?

Kyllä

Ei

En osaa sanoa

Onko VillageLifen idea toteutunut hyvin käytännössä?

Kyllä

Ei

En osaa sanoa

Mikä saa/saisi teidät käyttämään ko. palvelua?

Millaisia puutteita/kehitettävää teidän mielestänne palvelussa on?

Koetteko palvelun selkeäksi ja helppokäyttöiseksi?

Kyllä

Ei

En osaa sanoa

Oletteko tutustuneet Suomen Lähetysseuran VillageLife- näyte- ja aloituspakettiin?

Kyllä

Ei

Onko ko. paketti mielestänne tarpeeksi kattava?

Kyllä

Ei

En osaa sanoa

Koetteko tarvitsevanne Villagelife- lisämateriaalia?

Kyllä Millaista? _____

Ei _____

En osaa sanoa _____

VAPAA PALAUTE:

**SUURI KIITOS KYSELYYN OSALLISTUMISESTANNE!
JOKAINEN VASTAUS ON TÄRKEÄ**

LIITE 2: Kyselyn saatekirje

Hyvä nuorisotyöntekijä!

Olen Diakonia-ammattikorkeakoulun (DIAK) sosionomi-opiskelija Laura Kauppinen ja olen tekemässä opinnäytetyötä yhteistyössä Suomen Lähetysseuran kanssa. Tutkimuksen kohderyhmänä olette te, Helsinki-Espoon hiippakuntien nuorisotyöntekijät.

Tutkimuksen kohteena on Suomen Lähetysseuran VillageLife-palvelu, www.villagelife.fi. Tutkimuksen tavoitteena on kartoittaa sitä, kuinka tunnettu ja käytetty VillageLife on nuoriso- ja rippikoulutyössä. VillageLifesta ei ole tehty aikaisempia tutkimuksia, joten tämänkaltainen kartoitus antaa arvokasta tietoa Suomen Lähetysseuralle. Lisäksi tuloksia voidaan hyödyntää VillageLifen kehittämisessä siten, että se tulevaisuudessa palvelisi paremmin palvelun käyttäjien tarpeita.

Kyselyyn vastataan rastittamalla oikea vastausvaihtoehto tai kirjoittamalla vastaus sitä varten varattuun tilaan. Kyselylomakkeeseen vastaaminen kestää noin 5-10 min. Kyselylomakkeiden mukana lähetetään jokaiseen seurakuntaan yksi palautuskuori, jolla täytetyt lomakkeet voidaan toimittaa Suomen Lähetysseuraan. Käsittelen kyselylomakkeiden vastaukset luottamuksellisesti ja hävitän ne käsittelyn jälkeen. Kyselyyn vastataan nimettömästi, joten henkilö- ja yhteystiedot eivät ole minun tiedossani.

Kyselylomakkeet tulisi postittaa **5. maaliskuuta 2010** mennessä. Toivon, että löytäisitte aikaa kyselyn täyttämiseen!

Mikäli haluatte lisää tietoa tutkimuksesta, voitte ottaa minuun yhteyttä.

Kiitos jo etukäteen vastauksistanne!

Ystävällisin terveisin,

Laura Kauppinen

laura.kauppinen@student.diak.fi

LIITE 3: Teemahaastattelurunko

KANSAINVÄLISYYS- JA LÄHETYSKASVATUKSEN MERKITYS JA KEINOT

Kuinka tärkeäksi koet kansainvälisyys- ja lähetyskasvatuksen nuorisotyössä?

Koetko Internetin toimivaksi työvälineeksi nuorisotyössä?

VILLAGELIFE-PALVELUN KÄYTTÖ RIPPIKOULU- JA NUORISOTYÖSSÄ

Milloin kuulit palvelusta ensimmäistä kertaa?

Tutustuiko silloin aloituspakettiin? Kattavuus? Tarve lisämateriaalille?

Kuinka monta kertaa olet käyttänyt palvelua työssäsi?

Missä yhteyksissä palvelua käytetään?

Koetko ymmärtäväsi palvelun perusidean?

Onko idea mielestäsi toimiva? Toteutuminen käytännössä?

Helppokäyttöisyys ja selkeys?

NÄKEMYKSET JA KOKEMUKSET PALVELUN KÄYTÖSTÄ

Mikä saa sinut käyttämään kyseistä palvelua?

Puutteet, kehittämisideat?

Millaisia kokemuksia? (positiiviset, negatiiviset)

Tuloksellisuus

Nuorten innostaminen mukaan lähetystyöhön

Ranking-listan merkitys nuorten innostamisessa

PALVELUN KEHITTÄMINEN

Kehittämisideat

Terveiset palvelun kehittäjälle ja Suomen Lähetysseuralle